

Curierul ADVENTIST

Congresul Tinerilor Evangheliști

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciuiescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
O călăuză sigură
Gabriel Dincă
- 4 Spiritual
Înțelegi tu ce citești?
Paul Csavdari
- 8 Devotional
**Motivele din spatele
acțiunilor**
Humberto Rasi
- 10 Educație
**Mare va fi propășirea
fiilor tăi**
Bertil Wiklander
- 14 Reportaj
Și Rock-ul a vorbit
Daniel Chirileanu
- 16 Reportaj
**Congresul Tinerilor
Evangheliști**
Laurențiu Ionescu
- 18 Sănătate
Infarctul miocardic
Cristi Militaru
- 20 Reportaj
**Luptele și biruințele de
la Oituz și Pârgărești**
Gabriel Dincă
- 23 Pagina pastorului
**Transhumanța
misionară**
Simion Buciuman
- 25 Interviu
**Importanța educației
creștine**
Gili Bărbulescu
- 27 Pagina copiilor
Moș Enache
Bonnie Walker
- 28 Știri
- 30 Pagina președintelui
**În așteptarea Noului
Pământ – Ce facem cu
acesta?**
Adrian Bocăneanu

Binecuvântarea lucrării

Adevărata fericire poate fi găsită numai atunci când ești bun și faci binele. Bucuria pură și deplină o simt cei care și-au îndeplinit cu credincioșie datoriile stabilite. Nici o muncă nu este degradantă. Nedemnă este lenevia, cea care conduce ființele umane să considere drept nimicuri îndatoririle simple ale vieții de zi cu zi. Refuzul de a îndeplini aceste datorii provoacă o deficiență mintală și morală care, într-o zi, va fi adânc resimțită. La un moment dat, în viața leneșului, diformitatea sa se va vedea bine conturată. Înregistrarea vieții sale va menționa: „un consumator, dar nu și un producător”. Lecțiile spirituale și folositoare ar trebui învățate din toate domeniile vieții. Cei care ară pământul pot – pe măsură ce-și fac lucrul – să studieze înțelesul cuvintelor: „Noi suntem ogorul lui Dumnezeu”. În inima omului trebuie semănat semințele adevărului, pentru ca viața să poată da roadele frumoase ale Spiritului Sfânt. Impresionarea minții de către Dumnezeu este făcută pentru a o modela într-o perfectă simetrie. Capacitățile necizelate, atât cele fizice, cât și cele mintale, trebuie antrenate pentru serviciul stăpânului.

Ellen White, *Solii pentru tineret*, de. 2003, pag. 187.

O călăuză sigură

Era o călăuză prin pustierile Arabiei, despre care se spune că niciodată nu greșea calea. El purta în sân un porumbel zburător, legat de picior cu un fir subțire. Când era nesigur de drumul pe care trebuia să meargă, dădea drumul la porumbel, iar acesta se înălța repede, trăgând firul de ață și încercând să zboare în direcția casei. În felul acesta, îl călăuzea fără greș pe stăpânul său, iar oamenii îl numeau „omul cu porumbelul”.

Cu toate că noi nu călătorim prin pustierile Arabiei, putem observa de multe ori în viața noastră neputința de a distinge soluțiile cele mai bune la problemele cu care suntem confrunțați. Adesea, suntem în dificultate atunci când trebuie să descoperim drumul care să ne conducă la biruință. Când încercările noastre se sfârșesc cu dezamăgire și amarăciune, suntem înclinați să-i acuzăm pe alții pentru dezorientarea și lipsa noastră de putere. Dar nu trebuie să ne descurajăm, pentru că Mântuitorul nostru ne-a făgăduit un Mângâietor care ne va călăuzi în călătoria noastră spre cer.

Duhul Sfânt ne conduce la biruință

Privind în istoria biblică, vom descoperi că acei oameni care s-au lăsat conduși de Duhul Domnului, chiar și în momentele în care nu au putut înțelege pe deplin modul în care providența i-a îndrumat, au fost în cele din urmă biruitori. Când viitorul se profila ca un eșec total pentru Iosif, când robia și temnița nu-i ofereau nici o șansă să creadă că el este călăuzit de Acela care nu poate greși, atunci Domnul, în înțelepciunea Sa, a transformat clipele amare ale vieții sale în clipe de biruință. Când Daniel a fost dus în robia babiloniană, deși era greu de întrezărit un viitor strălucit, el a rămas mai departe sub călăuzirea Celui prea Înalt.

Pentru ei, credința în Dumnezeu nu a fost doar o teorie frumoasă, ci și o trăire autentică. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că „în fiecare încercare, dacă-L căutăm, Hristos ne va da ajutor. Ochii noștri se vor deschide pentru a înțelege făgăduințele de vindecare amintite în Cuvântul Său. Duhul Sfânt ne

va învăța cum să ne însușim fiecare binecuvântare care va fi un antidot pentru durere. Pentru fiecare înghițitură amară care ne este dusă la buze, vom găsi o ramură vindecătoare.” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed.1997, p. 233)

Cea mai mare nevoie

Citind în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, descoperim că cea mai mare lipsă a noastră nu este o râvnă mai mare, o stăruință mai puternică sau activitate mai multă, ci lipsa călăuzirii depline a Duhului Sfânt. Puterea Duhului Sfânt ne face conștienți de slăbiciunile și rămănerile noastre în urmă și ne ajută să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu, oferindu-ne soluțiile divine. „Dacă, în ignoranța noastră, facem pași greșiți, Mântuitorul nu ne abandonează. Nu trebuie să avem niciodată simțământul că suntem singuri. Îngeri sunt tovarășii noștri. Mângâietorul pe care Hristos a făgăduit că-L va trimite în Numele Său rămâne cu noi. Pe calea care duce la cetatea lui Dumnezeu, nu există nici o dificultate pe care cei care se încred în El să n-o poată birui. Nu există primejdii din care să nu poată scăpa. Nu există nici un fel de întristare, de suferință și de slăbiciune omenească, pentru care El să nu fi prevăzut un remediu.” (*Idem*, pag. 234)

Uneori, încercăm să facem lucruri mari, trecând cu vederea unica putere prin care se pot realiza acestea. Suntem atât de ocupați cu lucruri necesare, urgente, încât nu avem timp pentru ceea ce este cu adevărat important. De aceea Spiritul Profetic ne spune că „aceia care își predau viețile sub călăuzirea Sa și în serviciul Său nu vor fi aduși niciodată într-o situație pentru care El să nu fi prevăzut ieșire. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului Său, avem o Călăuză care să ne îndrume pe cale; oricare ar fi nedumerirea noastră, avem un Sfetnic priceput; oricare ar fi întristarea noastră, pierderea suferită sau singurătatea de care suferim, avem un Prieten plin de compasiune.” (*Ibidem*)

Gabriel Dincă

redactor-șef

Înțelegi tu ce citești?

Paul Csavdari
director,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Relatarea biblică din Faptele Apostolilor capitolul 8,26-40 ne provoacă cu o întrebare ce riscă să devină retorică: „Înțelegi tu ce citești?”. În realitate, este o întrebare de actualitate, cu efecte pe termen lung. Din păcate însă, toate studiile indică faptul că astăzi „nu se mai citește”. Și nu doar în societate. Articolul de față își propune să readucă în atenția cititorilor *Curierului Adventist* riscul la care se expun cei care, fie nu mai citesc, fie „nu înțeleg” ce citesc.

1. Misionarii Domnului

Scriptura ni-l prezintă pe famenul etiopian în timp ce călătorea. Din fericire pentru el, „Filip a alergat, și a auzit pe Etiopian citind pe prorocul Isaia”. În acest context, el pune întrebarea: „Înțelegi tu ce citești?”. Curios, un ministru de finanțe, cu pregătire și poziție socială înaltă, nu se simte jignit de această întrebare cercetătoare. Firesc ar fi fost să-l pună la punct pe străinul îndrăzneț. Dar, în loc de aceasta, el își mărturisește nepriceperea: „Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?”

Iată-l deci pe diaconul Filip, mediator al ministrului de finanțe etiopian! Și, rețineți vă rog, Etiopia a avut din vremuri străvechi o economie de piață funcțională, statut la care Israelul doar râvnea. Dar cum în domeniul religios economicul n-are relevanță, famenul și-a luat locul ce i se potrivea, acela de ucenic. Da, Filip îi dădea lecții, fiindcă el înțelegea ceea ce famenul n-avea de unde să știe.

Credeți că astăzi ar mai fi posibil așa ceva? Cine n-ar vrea să dea lecții unui ministru? Chiar și celui mai mic? Sau măcar unui doctor... Îmi amintesc despre o situație în care un adventist, călătorind în tren, a început o discuție misionară cu un domn. Și pentru a nu-l speria cu

„adevărul prezent” a abordat un subiect medical. Vorbea cu patos, gesticulând și argumentând, până când domnul, politician, l-a oprit: „Nu vă supărați, în acest domeniu cred că vă pot da eu lecții, fiindcă sunt medic. Dacă totuși doriți să discutăm, fiți bun și abordați o temă din domeniul religios, în care, într-adevăr, sunt lipsit de cunoștințe. Spuneți-mi ceva despre Dumnezeu, dacă știți.”

Cred că ar fi util să reținem acest aspect. Dincolo de cunoștințele pe care le avem în diferite domenii, singura care face diferența între noi și lume este dimensiunea religioasă, „știința mântuirii”. Iar aceasta ne face un popor deosebit, fiindcă nici un alt popor sau nici o altă biserică nu are învățăturile noastre. De aceea, în discuțiile cu alții, putem aborda acest subiect fără teama că ne vom face de rușine. Aceasta dacă, într-adevăr, suntem convinși că deținem „știința mântuirii”.

E posibil să nu avem darul vorbirii. Dar, dacă avem o carte, o putem oferi. Prin ea, cel flămând și însetat după neprihănire va găsi hrană pentru sufletul său. Dar cine mai citește astăzi? E adevărat, poate că unii și-au pierdut complet acest obicei. Atunci ne stau la dispoziție casetele. Un frate de-al nostru, când ia pe cineva în mașină, „la ocazie”, obișnuiește să asculte o predică. În timp ce-și conduce mașina liniștit, ascultă predica, împreună cu „autostopistul”. Este nepolitic? Nu vă grăbiți cu obiecțiile. Fiindcă după prima reacție, se liniștește, apoi ciulește urechile, iar în final devine interesat. Uneori, curg lacrimi în tăcere. Iar la coborâre, vrea să plătească. Ca atare, fratele nostru ia banii, dar în schimb îi oferă caseta pe care tocmai a ascultat-o. E ingenios, nu-i așa? Alții, proprietari de magazine, oferă clienților gratuit câte o

carte religioasă. Poate că cineva se întreabă: Dar nu riscă să-și piardă clientela, aflând că este adventist? Experiența lui arată că, până în prezent, clienții i-au rămas foarte fideli. Și nimeni nu i-a refuzat vreodată o carte!

Ascultați ce spune un comentariu al lui Ellen White despre Filip și famen: „Etiopianul reprezintă o mare categorie de oameni care au nevoie de misionari ca Filip, misionari care vor auzi glasul lui Dumnezeu și vor merge acolo unde îi trimite El. Sunt în lume oameni care citesc Scripturile, dar care nu pot înțelege însemnătatea lor. Este nevoie de bărbați și de femei care îl cunosc pe Dumnezeu, pentru a le explica acestor suflete Cuvântul.”

2. Scriptura și marama

Iar famenul citea din prorocul Isaia. Locul din Scriptură, pe care-l citea, era acesta: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; și ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura”. „Famenul i-a zis lui Filip: „Rogu-te, despre cine vorbește prorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?” Interesantă alegerea lui. Nu citea din Exod sau din Leviticul, unde afla despre porunci, ceremonii sau sănătate. Probabil că acestea le

știa deja. Erau clare. Nu necesitau „ore de meditație” din partea lui Filip. El avea însă un pasaj dificil. Găsise o PERSOANĂ despre care nu știa CINE este. În orice caz, îi stârnise toată admirația. Dacă era vorba de Isaia, era fără îndoială o persoană cu totul aparte. Dar dacă era vorba despre altcineva, CINE putea fi ACESTA?

Filip știa Scriptura. El obișnuia să citească. Și nu doar el, ci toți frații lui. De exemplu, Ștefan. Așa că nu i-a fost greu când „a început de la Scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus”. Practic, cel care citește Scriptura știe că, de oriunde ai pleca, ajungi în cele din urmă la Isus. De ce? Fiindcă este scris: „Atunci am zis: ‘Iată-mă că vin! în sulul cărții este scris despre Mine’”. Iar Isus a confirmat lucrul acesta: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Și ce s-a întâmplat? În timp ce Filip vorbea din Scripturi, „marama” de pe ochii famenului s-a desfăcut.

Aceasta era problema celor de la Ierusalim. „Au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă ea este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi,

când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată”. Din păcate, în teologia iudaică, acest pasaj nu este clar nici până în ziua de azi. Vorbind despre el, Dicționarul Enciclopedic de Iudaism, menționează: „Un rol cheie îl joacă aici Robul lui Dumnezeu care vestește lumii adevărul și dreptatea. Identitatea personajului a fost îndelung dezbătută, dar părerile diferă asupra acestui subiect, ca și asupra apartenenței reale a întregului pasaj la Cartea lui Isaia”.

Da, este mai ușor să pui la îndoială pasajul sau autorul, decât să recunoști că ai greșit. Din fericire, toți aceia care își deschid inima adevărului experimentează „căderea maramei”. Și lucrul acesta nu rămâne ascuns. Căci nu este bucurie mai mare decât să spui: „Eu una știu: că am fost orb, și acum văd”. Așa a procedat un bătrân prezbiter penticostal. El și-a deschis casa pentru un studiu organizat de adventiști, în localitatea sa. Oamenii veneau la el în casă, studiau, cântau și se rugau. Iar el tăcea. Și a rămas tăcut până ce seminiarii s-au încheiat. Abia atunci, s-a ridicat și a spus: „Oameni buni, mă cunoșteți. Știți cine sunt. Acum, vreau să vă spun că, după 40 de ani de când citesc Scriptura, o înțeleg cu adevărat!”.

3. Responsabilii cu literatura

Astăzi sunt tot mai puțini cei care citesc și care găsesc adevărul în Isus Hristos. Desigur, pentru cel în cauză, experiența „maramei căzute” este una fericită, dar, pentru cei din jurul lui, experiența aceasta este dureroasă. Ba chiar de neacceptat. Așa că, pentru a evita astfel de situații, încă din vechime Scriptura a fost retrasă din popor și înlocuită cu cărți despre „crede”-ul bisericii. Iar credincioșilor li se spunea că, dacă le știau pe acestea, le era suficient. Astfel, cei mulți aveau o formă de evlavie, dar fără putere.

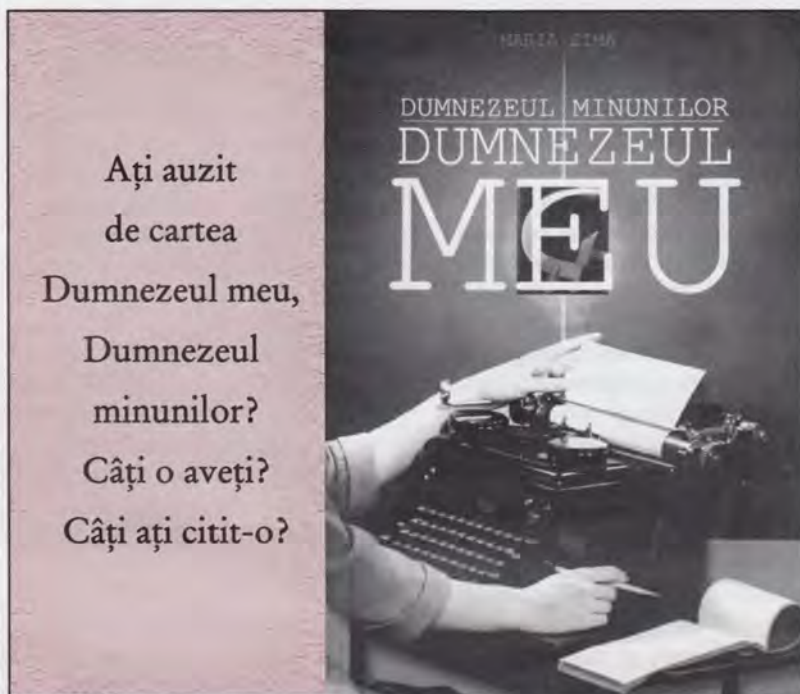

Cărțile – misionarii Domnului

Numai că Dumnezeu avea alt plan. Oamenii au inventat tiparul și de atunci se tipărește întru. Acum avem cărți, dar... nu mai avem timp! Pentru noi, pare o scuză rezonabilă. Am ajuns să ne scuzăm cu motive de... ministru. Și încă al finanțelor, cel mai ocupat dintre toți! Numai că, iată, avem aici unul care și-a făcut timp tocmai fiindcă îl interesa subiectul. „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis” (Ioan 6,44). „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foame în țară, nu foame de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului” (Amos 8,11).

Cineva, cu mai multe studii în domeniu, ar putea spune că textele de mai sus se referă la alte vremuri. Așa că vă invit să observăm ce zice un altul: „Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: 'Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu'” (Apocalipsa 3,14). Deci mesajul Domnului ni se comunică... în scris! „Degeaba, frate”, zice un responsabil cu literatura dintr-o comunitate laodiceană. „Nu mai e interes. Eu am prezentat solia scrisă în comunitate, dar nimeni nu s-a arătat interesat... De altfel, însăși slujba asta mi-au dat-o frații ca să am și eu una, că oricum n-a vrut-o nimeni...”. Sunt cuvinte reale. Și nu doar ale unui singur „slujbaj”. Dar ascultați ce spune Solia scrisă: „Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Corinteni 4,2). Iar în Romani 12,7, se spune: „Cine este chemat la o slujbă, să se fiină de slujba lui”. „Dar simțământul pe care mi-l transmit cei din comunitate, prin refuzul repetat de a lua aminte la cartea pe care le-o prezint, mă face să mă simt ca o paria”, revine aceeași voce.

Ei bine, pentru toți responsabili cu literatura, care au trecut printr-o astfel de experiență (și știu că nu sunt puțini, fiindcă tocmai

Ați auzit
de cartea
Dumnezeul meu,
Dumnezeul
minunilor?
Câți o aveți?
Câți ați citit-o?

m-am întâlnit cu peste o sută de responsabili), vreau să le amintesc că, la clădirea Templului, s-a întâmplat la fel. Până într-o zi, când „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri”. Iar dacă este „să călcăm pe urmele” lui Pavel, am putea chiar să ne slăvim slujba primită. Vi se pare prea mult? Nu făcea și el la fel? „V-o spun vouă, Neamurilor: 'Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea'” (Romani 11,13). Ah, cum ar fi vrut Satana ca Pavel să se disprețuiască. Și să renunțe la slujba lui... Dar, curaj!

Înainte de 1989, mulți au fost condamnați pentru deținerea și răspândirea de literatură. Ați auzit de cartea *Dumnezeul meu, Dumnezeul minunilor*? Câți o aveți? Câți ați citit-o? Aici veți găsi adevărați „responsabili cu literatura”, care și-au luat slujba în serios, plătind pentru ea un preț mare – libertatea. Iar acum, când o avem din plin, să ne lăsăm descurajați de conjunctura actuală? Nu, de o mie de ori nu! Fiindcă avem o făgăduință dragă: „Și Domnul a

zis: 'Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată avuția sa'” (Luca 12,42-44). Gândiți-vă la cuvintele acestea!

4. Legământul de botez

Și famenul a zis: „Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?”. Filip a zis: „Dacă crezi din toată inima, se poate”. Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu”. Interesantă examinare de botez! Și cât de repede s-a făcut totul... Ce motive „ascunse” avea Filip la o așa acțiune? „Ehei, păi asta-i ministru de finanțe! Vă dați seama ce daruri va aduce?... Plus că este persoană publică! O să ne facă cinste...”, ar putea spune cel cu vederea scurtă. Aceasta să fie motivația botezului în discuție? Nu! Cu nici un chip! Ci famenul l-a convins că știe în CINE crede! Din păcate, azi mulți știu CE cred, dar nu știu în CINE cred! Și fără El, totul e golit de sens. Totul devine un mister.

Ei știu „crede”-ul, dar fără să-l înțeleagă. De aceea sunt și lipsiți de putere spirituală.

Ba unii, ca și apostolii, ajung să-L prigonească din pricina „crede”-ului. Așa a pătît și apostolul Pavel până s-a întîlnit cu El. Și atunci a întrebât ceva esențial: „Cine ești Tu, Doamne?”. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș” (Fapte 9,5). Iar mai apoi, el scria că „din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în CINE am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1,12). Da, cei mai mulți nu înțeleg ce cred, fiindcă nu știu în CINE cred. Sau cred în cineva și în ceva care nu există, cel puțin nu în Biblie!

„Oamenii se declară mulțumiți cu lumina pe care au primit-o deja din Cuvîntul lui Dumnezeu și descurajează orice continuare a cercetării Scripturii. Ei devin conservatori și caută să evite discuțiile. Faptul că nu este nici o controversă sau agitație în poporul lui Dumnezeu n-ar trebui să fie privit ca fiind o dovadă convingătoare a faptului că se țin strîns de învățătura sănătoasă. Există motive de îngrijorare că nu vor face o deosebire clară între adevăr și rătăcire. Atunci când, cercetînd Scripturile, nu se ridică nici o întrebare nouă, când nu există nici o deosebire de opinie, care să-i determine pe oameni să cerceteze Biblia, spre a fi siguri că au adevărul, vor fi mulți, ca și în vremurile din vechime, care se vor ține de tradiție și se vor închina la ceea ce nu cunosc. Mi-a fost arătat că mulți dintre cei ce mărturisesc a avea o cunoaștere a adevărului prezent nu știu ce cred... (Mărturii, vol. 5, pag. 707).

5. Cum aș putea să înțeleg?

De unde am pornit în meditația noastră? De la întrebarea atît de

profundă: „Înțelegi tu ce citești?” Noi, da, sigur că da. Famenul, nu. El avea nevoie de un călăuzitor. Noi, nu. Mi-e teamă că aici greșim. Fiindcă Domnul spune îngerului bisericii din Laodicea că are nevoie de un călăuzitor. Unde scrie? Iată: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” și „nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...”. Ei bine, orbi au nevoie de călăuză? Dacă stau doar în casă, n-au nevoie. Se pot descurca, pot învăța toate mișcărilor. Dar când un orb iese din casă, este pierdut.

Totuși, parcă este prea mult ca Domnul să ne spună așa ceva. Noi, care avem tot adevărul, să fim orbi? Să avem nevoie de călăuză? Eu cred că avem. Și nu uitați că aceeași provocare au avut-o și evreii, chiar dacă aduceau jertfe la Templul Domnului. „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare” (Evrei 5,12). Ba mai mult, unul dintre membrii sinedrului evreiesc – venit noaptea la Isus – a purtat această conversație: „Nicomdim I-a zis: ‘Cum se poate face așa ceva?’” Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel, și nu pricepi aceste lucruri?” (Ioan 3,9-10). Într-adevăr, nu pricepea, chiar dacă era învățătorul lui Israel. Sau poate tocmai de aceea.

„Apoi Isus a zis: ‘Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi’”. Unii dintre fariseii care erau lângă el, când au auzit aceste vorbe, l-au zis: „Doar n-om fi și noi orbi!” „Dacă ați fi orbi”, le-a răspuns Isus, „n-ați avea păcat; dar acum ziceți: ‘Vedem’”. Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne” (Ioan 9,39-40). Da, El spune că suntem orbi. Și până să ne vindece prin „alifia” oferită, ne

mai rămâne un singur „simț” care ne poate salva: auzul! Fiindcă, „Iată, Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Iar famenul etiopian a auzit Glasul și și-a deschis inima. Și prin asta se face diferența!

Permiteți-mi, în încheiere, să amintesc ce spune istoria despre Etiopia, fiindcă Scriptura nu mai amintește nimic de aici încolo, despre această țară. În prima parte a erei creștine,

„Înțelegi tu ce citești”? Sau, mai bine, să întrebăm altfel: „Tu mai citești?”

până la vremea ridicării pontifului roman, biserica creștină s-a extins în Etiopia și Abisinia. După aceea, aceste state s-au pierdut în negura istoriei, până în ultima parte a secolului al XV-lea, când navigatorii portughezi le-au redescoperit. Ei bine, surpriza cea mare a fost că acești creștini, rupți de familia cea mare a creștinătății europene, păzeau Sabatul zilei a șaptea ca zi de închinare în cinstea Creatorului! Și când te gîndești că totul poate pleca de la o simplă întrebare: „Înțelegi tu ce citești”? Sau, mai bine, să întrebăm altfel: „Tu mai citești?”

Motivele din spatele acțiunilor

Așa după cum știm, multe pasaje din prima și a doua carte a Împăraților sunt reluate în cărțile adiționale, numite Cronici. Printre multe nume de regi și regine și scurte informații cu privire la domniile lor, se găsește interesanta istorisire a lui Naaman (2 Regi 5).

Naaman avea tot ce-și dorea: comandant general al armatelor siriene, o superputere regională, un respect deosebit din partea nobililor pentru curajul dovedit în lupte, bogăție și putere.

Din păcate însă, el era bolnav de lepră, iar în fața acestei maladii, era cu totul neputincios.

O neașteptată sursă de speranță

Istoria începe cu aducerea unei tinere fete din Israel, capturată în urma unui raid al unor cete de prădători sirieni și adusă în casa lui Naaman, ca sclavă. Capturată de soldați străini, răpită și dusă într-o țară străină, iar pe deasupra și forțată la sclavie într-o societate păgână, această fată putea să cadă în cea mai adâncă descurajare și să-și înecă amărăciunea în lacrimi. Cu toate acestea, ea și-a păstrat vie credința și speranța semănată în inimă de către familia ei. Ea a înțeles că, deși era într-o țară străină și în condiții destul de dificile, Dumnezeu avea ceva de făcut pentru ea.

Cu privire la situația noului ei stăpân, ea s-a adresat stăpânei ei, soția lui Naaman, astfel: „Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, prorocul l-ar tămădui de lepra lui!” (2 Regi 5,3).

Ceva din atitudinea și curajul fetei l-a determinat pe Naaman să o creadă. Primind permisiunea regelui său, a plecat spre Samaria încărcat cu aur și argint, plus zece seturi de haine. Pe deasupra, regele i-a dat și o scrisoare adresată personal regelui lui Israel cu somația: „Acum, când vei primi scrisoarea aceasta, vei ști că îți trimit pe slujitorul meu, Naaman, ca să-l vindeci de lepra lui!” (2 Regi 5,6).

Este modul acestei lumi de a rezolva problemele. Este ceea ce noi cunoaștem atât de bine: Obții ceea ce vrei, apelând la poziția pe care o deții și folosind relațiile de care dispui. Singura problemă în situația aceasta era natura cererii regelui sirian. Pe cât de neputincios era Naaman asupra bolii sale, tot pe atât de neputincios era și regele lui Israel.

Atunci când lipsa de putere a celui puternic este dată pe față, rezultatul este suspiciune. „Oare sunt eu Dumnezeu...?” întrebă regele iudeu. „...să știți dar și să înțelegeți că el caută prilej de ceartă cu mine” (v. 7).

Din fericire pentru Naaman, profetul Elisei a auzit despre incidentul respectiv și a trimis un mesaj către regele tulburat: „Trimite-l pe comandantul sirian la mine și se va ști că este un proroc în Israel” (v. 8).

Așa că, Naaman a plecat împreună cu suita lui să-l întâlnească pe Elisei undeva în zona muntoasă a Samariei.

El este întâlnit, însă nu de prorocul Elisei în persoană, ci de slujitorul acestuia, care îi transmite comandantului cuvântul său: „Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat” (v. 10).

Aceasta este prea mult pentru cel de al doilea om puternic al regatului Siriei. Se află într-o țară străină, într-un sătuc uitat de lume și plin de praf, înconjurat de garda personală, având la el șase mii de sicli de argint, zece talanți de aur și zece seturi de haine fine și elegante, iar pe deasupra o scrisoare către regele lui Israel. Și iată-l cutreierând țara în căutarea unui profet de la țară, care nici măcar nu a catadicsit să-i iasă în întâmpinare personal, ci i se spune prin slujitorul acestuia să se spele într-un râu mic și nesemnificativ. Câtă umilire!

„Nu sunt oare râurile Damascului mai bune decât râurile lui Israel? întrebă el cu o voce plină de mânie (v. 12). Și astfel, Naaman își întoarce caii pentru a face cale

Humberto Rasi

director,
Departamentul
de Educație,
Conferința Generală

Adventist Review,
octombrie 2002

întoarsă acasă, fără să-și dea seama că respinge astfel singura cale și speranță de a fi vindecat.

Dar slujitorii săi au considerat totuși că sfatul este înțelept: „Dacă prorocul ți-ar fi cerut să faci un lucru greu, nu l-ai fi făcut?” au întrebat ei. „Te rugăm, fă ce ți-a spus!” (v. 13). Așa că Naaman și-a înfrânt propria mândrie, a urmat sfatul lui Elisei și s-a vindecat.

Apoi, în loc să se întoarcă imediat în Siria la familia lui cu vestea cea bună, Naaman se întoarce cu tot alaiul său la casa lui Elisei. O nouă idee se născuse în mintea lui. Naaman a venit să înțeleagă adevărată sursă a puterii și a ajutorului primit. „Cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel” (v. 15), a proclamat el în fața profetului și a oamenilor săi.

Dar Naaman nu l-a putut convinge cu nici un chip pe Elisei să accepte măcar un singur dar de la el. Rămăs fără nici un cuvânt în fața refuzului categoric de a primi măcar o recompensă pentru extraordinara minune, Naaman s-a întors în Siria vindecat, convertit și plin de bucurie.

Ne-ar fi plăcut ca istorisirea să se termine aici. Din nefericire, mai este ceva. Slujitorul lui Elisei,

Ghehazi, nu a putut înțelege de ce stăpânul său s-a purtat în felul acela cu comandantul sirian. El considera că Elisei pierduse unica șansă de a câștiga ceva de pe urma minunii și de a împărți venitul cu slujitorul său, desigur. Așa că Ghehazi a dat fuga după Naaman și, folosind o istorisire

închipuită, l-a rugat pe comandant să-i dea un talant de argint și două rânduri de haine. Naaman a fost atât de încântat, încât nu a întrebat cum de profetul a omis o problemă atât de ne semnificativă, oferindu-i cu mărînimie doi talanți de argint și două rânduri de haine.

Dar prima minciună a lui Ghehazi, l-a împins să o spună și pe a doua în fața lui Elisei, la întoarcere. Pedepsa pentru lăcomia sa a dus la un schimb: „Lepra lui Naaman se va lipi de tine...”, a spus profetul. Și Ghehazi a ieșit de la Elisei plin de lepră, alb ca zăpada.

Trei lecții

1. Nu există oameni mici în marele plan al lui Dumnezeu. În această istorisire, oamenii importanți nu sunt cei bogăți și puternici; mai degrabă ei sunt slujitori. Prinderea și capturarea unui rob reprezintă uneori sursa unor vești bune despre existența unui profet în Israel, iar o mărturie credincioasă duce la o vindecare miraculoasă. Slujitorii lui Naaman au fost mijloacele prin care acesta a fost reținut de a se întoarce mândios și nevindelcat acasă, încurajându-l să-și depășească simțămintele și să facă acel lucru mic și neînsemnat pe care Elisei ceruse să-l facă.

Biblia ne reamintește adesea că Dumnezeu folosește oameni obișnuți pentru a ne transmite mesajul Său sau slujitori fără nume pentru înfăptuirea unor minuni extraordinare: păstorii din Betleem, pescarii din Galileea, femeia de la fântână. Chiar și copiii pot fi de folos în împlinirea lucrării lui

Dumnezeu în lumea aceasta.

2. Pericolul folosirii poziției religioase pentru un avantaj personal. Ni se oferă posibilități de a sluji în moduri diferite: prin evanghelizare, educație, sănătate, slujire. Acestea sunt însărcinări și provocări divine care, acceptate,

pot duce la schimbarea multor vieți de oameni.

Uneori, totuși, noi uităm că suntem doar canale ale binecuvântărilor lui Dumnezeu, folosite în ajutorul semenilor noștri. Uneori, suntem ispititi/tentați să beneficiem de avantajul poziției, influenței sau al autorității noastre pentru beneficiu personal, transformând astfel slujirea într-o marfă. Cazul lui Ghehazi este un permanent reamintitor al nevoii de a fi în mod absolut transparenți în afacerile și în slujirea noastră, ca să nu devenim pietre de poticnire pentru aceia care caută adevărul, speranța, înșănătoșirea sau mântuirea.

3. Această istorisire memorabilă ne invită să ne punem o întrebare serioasă: Spre cine sau spre ce ne vom întoarce în ziua necazului nostru? Bogăție, putere, poziție sau relațiile care nu au putut fi de nici un folos pentru comandantul armatelor siriene? Naaman le-a avut pe toate și le-a folosit în disperarea lui de a se salva. Dar puterea și bogăția sunt doar simple daruri, nu și garanții. Credința lui Naaman a fost ancorată de lucruri greșite.

Spre cine ne îndreptăm pentru ajutor în caz de suferință sau de nevoie? În ce ne punem încrederea când crizele vin? În propria noastră putere? În investiții? În relații? În propria inteligență? Când slujim nevoilor altora, în cine se încred aceștia? Ne vād ei pe noi? Sau ne vād doar ca pe niște slujitori fără nume ai minunatului Dumnezeu?

Ellen White scria aceste încurajatoare cuvinte: „Toți aceia care se vor întoarce spre Dumnezeu cu inima, cu sufletul și cu mintea lor, vor găsi în El cea sigurantă liniștitoare” (*Fii și fiice al lui Dumnezeu*, pag. 19). Singura noastră certitudine în această viață se găsește într-o relație cu Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Doar într-o relație sigură cu El noi putem deveni destoinici pentru a sluji bisericile și pe semenii noștri.

Traducere de Emil Eremie

Mare va fi propășirea fiilor tăi

Când cu mult timp în urmă copiii Săi și-au pierdut toată speranța în viitorul lor, Dumnezeu le-a trimis cuvinte mângâietoare și încurajatoare prin profetul Isaia. Una dintre făgăduințe spunea: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi” (Isaia 54,13).

Copiii noștri nu apar în registrele oficiale ca membri ai bisericii, însă, în mod evident, ei sunt foarte importanți pentru noi. Mai mult, ei au valoare de neprețuit în ochii lui Dumnezeu.

Isaia ridică în textul său trei întrebări pe care ar trebui să le luăm în considerație:

1. Ce îi învățăm pe copii?
2. Care este rezultatul pe care îl anticipăm?
3. Cum îi învățăm / educăm pentru ca, în final, să atingem scopul pe care îl urmărim?

Să reluăm ceea ce textul spune: „Toți copiii voștri vor fi învățați de Domnul”. Să notăm, de asemenea, că rezultatul învățăturilor Sale nu sunt nici cunoștințe și nici un anume comportament. Rezultatul este ceva mult mai însemnat: o mare pace, o liniște.

1. Ce îi învățăm pe copiii noștri?

Tendința generală este să înșirăm cunoștințele pe care am vrea ca ei să le obțină, performanțele pe care să le atingă. Dar suntem noi siguri că le oferim pacea lui Dumnezeu? Și, dacă nu suntem siguri, se datorează aceasta mai întâi faptului că noi nu o avem pentru noi înșine?

Cât de ușor este pentru părinți, profesori sau educatori să confunde pacea

copiilor cu libertatea lor. Uneori, suntem influențați de școli de gândire, care apără „libertatea de gândire, de exprimare și de comportament” și care spun: „Lasă copilul să crească natural, fără ascultare de reguli exterioare și fără inhibările, reținerile și interdicțiile pe care această ascultare le-ar putea aduce în mintea lor fragedă și astfel, în mod automat și natural, ei se vor dezvolta armonios și vor avea acea pace și liniște”. Acest punct de vedere aparține psihologiei freudiene, cu privire la libertatea copilului, la care se mai adaugă puțin liberalism din perioada Iluminismului francez și a gânditorului Jean-Jacques Rousseau. Acest mod de gândire se aplică atât de bine unei societăți în care ambii părinți sunt implicați în câștigarea existenței și nu au timp pentru creșterea propriilor copii.

Libertatea a fost uneori comparată cu zborul. Ființele umane au încercat să se elibereze de limitările unei ființe create fără aripi. Adesea ne-am minunat de zborul unei păsări și am încercat să o imităm pentru a zbura.

Una dintre primele încercări de a zbura a fost făcută de un călugăr englez al ordinului Sf. Benedict, pe nume Eilmer de Malmesbury. Cu aproape 1000 de ani în urmă, el și-a legat aripi de mâini și de picioare și a sărit dintr-un turn înalt în gol. A reușit să se păstreze în aer aproximativ 250 de yarzi (228,6 metri), dar aterizarea nu prea a avut succes. Surse din anul 1120

Bertil Wiklander

președinte,
Diviziunea
Trans-Europeană

Adventist Review,
decembrie 2003

ne spun: „Înfrișat de violența vântului și de turbulența aerului și fiind conștient de graba cu care s-a avântat în această aventură, el a fost aruncat la pământ zdrobindu-și picioarele, rămânând astfel infirm pentru toată viața.”

Au existat mulți astfel de „oameni zburători” de-a lungul evului mediu. Bineînțeles, ei au avut curiozitate, viziune și curaj. Dar toate acestea nu au fost suficiente ca să asigure succesul aventurilor lor.

Problema consta în cunoștințele lor limitate. Abia spre sfârșitul secolului 19, oamenii au început să mănuiască arta deplăsării prin aer, și aceasta datorită noilor descoperiri în domeniul legilor aerodinamicii.

Ilustrația pe care am folosit-o ne învață ceva despre viață. Cum putem avea o viață plină de succes? Cum putem experimenta viața cu un simțământ de libertate și de autenticitate? Nu este suficient să avem curiozitate, visuri, speranțe și curaj. Nu este suficient să fim doar „dăruiți”, capabili, să fim interesați de ceva anume, să avem imaginație, să lucrăm din greu sau să avem spirit creativ și puterea de a acționa. Pentru a avea succes, cineva trebuie să fie echipat cu o adecvată cunoaștere a vieții, cu privire la cine sunt și de ce sunt aici. Acest lucru se aplică, de asemenea, și cu privire la ceea

ce noi îi învățăm pe copiii noștri. Ellen White scria: „Toată cunoștința adevărată și o reală dezvoltare își au sursa în cunoașterea de Dumnezeu. În afară de stricăciunea păcatului, această cunoaștere se face simțită oriunde am privi: în domeniul fizic, mental sau spiritual. Orice direcție de cercetare am alege, cu scopul sincer de a ajunge la adevăr, suntem aduși în contact cu Inteligența atotputernică, nevăzută, dar care lucrează în și prin toate. Mentea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, finitul cu infinitul. Efectul unei asemenea comuniuni asupra trupului, minții și sufletului este dincolo de tot ceea ce se poate estima” (*Educație*, ed. 2001, pag. 9, 10).

Acesta este un sfat de a căuta acea cunoaștere care se dezvoltă dintr-o relație strânsă cu Dumnezeu, aducând mințile noastre slabe în comuniune cu mintea lui Dumnezeu și unind viețile noastre cu acest continuu și dinamic proces de schimbare, care este la lucru în sfera activității lui Dumnezeu. Ținta acestui proces este libertatea noastră. Ea ne face în stare să zburăm și să ne umplem cu un simțământ de pace și de liniște, deoarece suntem creați pentru acest scop.

Cunoașterea de Dumnezeu ne garantează libertatea, deoarece El

împinge capacitățile minții noastre dincolo de ceea ce am gândi sau ne-am imagina. El este împlinirea tuturor lucrurilor, a timpului și a spațiului; El este veșnic și nu cunoaște limite. În același timp, este imposibil să-L cunoști pe Dumnezeu fără mijlocirea și călăuzirea Duhului Sfânt. Apostolul Pavel spunea că El este Spiritul lui Dumnezeu care „...cercetează toate lucrurile, chiar și pe cele mai adânci” (1 Cor 2,10).

Cu privire la libertate, Isus spunea: „Dacă păstrați învățăturile Mele, veți fi cu adevărat ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,31). Unele studii cu privire la acest pasaj au demonstrat că atunci când vorbește despre „Adevăr”, Isus face referire la Dumnezeu Tatăl. Viețile copiilor sunt formate prin cunoașterea de Dumnezeu.

Ultimul și cel mai important obiectiv în viață înseamnă mult mai mult decât a le oferi copiilor un timp plăcut sau să-i distrăm. Ținta noastră este să-i facem ucenici ai lui Hristos, pentru ca ei să-L înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu care ne face cu adevărat liberi. Această cunoaștere îi va face pe copiii noștri liberi și capabili de a zbura spre ceruri, în sens spiritual.

Uneori, ceea ce oferim copiilor noștri în biserică este o imagine distorsionată a lui Dumnezeu, care mai degrabă îi mutilează decât să-i facă liberi și fericiți; ființe paralizate mai degrabă decât capabile de zboruri înalte; pline de mânie, de vinovăție, de frustrare și de teamă, mai degrabă decât de pace, de bucurie și de liniște sufletească.

Îmi amintesc de copilăria mea în biserică. Oameni devotați și pioși, bărbați și femei, care mă învățau cum să mă comport. Poveștile de adormit copiii ale unchiului Artur încercau să facă aceeași lucrare. Pentru a-și întări argumentele, ei mă învățau despre un Dumnezeu Judecător, acel Dumnezeu care mă urmărește tot timpul să vadă dacă fac ceva greșit. Am învățat

să cântăm cântecele de genul: „Fii atent, copile, la ceea ce faci, pentru că Tatăl de sus privește la tine”. Cântecele mai avea câteva versuri și fiecare dintre ele introducea o parte din mine cu privire la care trebuia să fiu atent: ochi, gură, urechi, picioare. Semnificația vieții era să mă comport bine, pentru că Dumnezeu era șeful Poliției.

Acest fel de învățături au dezvoltat o conștiință foarte strâmtă, care niciodată nu mi-a dat un confort și o pace a minții. Ea m-a înrobii și m-a deposedat de propria libertate și demnitate. Acest fapt mi-a creat o averșiune pentru zbor, deoarece mintea mea era plină cu tot felul de instrucțiuni pe care nu le înțelegeam. Din cauza fricii clădite în mine – teama de a nu fi suficient de bun – zborurile adesea sfârșeau în eșec. Am fost învățat că Dumnezeu Însuși era Cel care făcea viața să fie mai grea decât era ea însăși. Niciodată nu am fost învățat să-L văd pe Dumnezeu ca fiind Prietenul meu și Cel care mă ajută să dau piept cu provocările vieții. Am fost instruit nu de Domnul, ci de ființe umane slabe, care se luptau să împlinescă în mod legalist cerințele lui Dumnezeu. Pentru ei, stilul de viață, adică modul cum se comportau, devenise mai important decât viața în sine.

Rezultatul a fost că nu am experimentat faptul că biserică era un loc bun, în care eu puteam fi. Am fost fericit să am un cămin unde am fost iubit și acceptat necondiționat. Iar Dumnezeu a fost răbdător cu mine. Însă biserica nu mi-a oferit întotdeauna ceea ce Dumnezeu îmi promisese: o pace imensă.

Învățați-i să-L iubească pe Dumnezeu și să se încreadă în El; să aibă o relație cu El; învățați-i că El este Tatăl care întotdeauna stă în așteptarea întoarcerii lor și că nu contează dacă ei devin necurați prin privirea și rămânerea între „porci”. Nu contează ce schimbări s-au produs în ei, când se întorc la

Dumnezeu, El este întotdeauna gata să-i îmbrățișeze. Noi nu-i putem învăța însă pe alții ceea ce noi nu am experimentat pentru noi înșine.

2. Care va fi rezultatul învățăturilor pe care le transmitem?

Răspunsul este următorul: experiența unei păci realizate prin cunoașterea lui Dumnezeu. Dar în realitate ce este aceasta?

Shalom – pace – este o expresie biblică complet pozitivă. Ea

înseamnă „tihnă, prosperitate, succes, deplinătate, integritate, o stare de bine, de sănătate, bunătate, mântuire”. Înseamnă tovărășie și cooperare între Creator și creația Sa. Dar Biblia ne învață că pacea lui Dumnezeu trebuie să fie apărută în permanență de forțele distructive ale răului. De aceea, Dumnezeu este întotdeauna la lucru. Este o luptă neîntreruptă de a restaura pacea Lui în inimile noastre.

Nu vom putea înțelege acest fapt, dacă nu adoptăm un punct de vedere dinamic al vieții despre care Biblia ne învață. Viața este o

sferă asupra căreia Dumnezeu are ultimul cuvânt, dorind să creeze ordine în loc de haos, pace în loc de conflicte, armonie în loc de discordie. Activitatea creatoare a lui Dumnezeu continuă chiar și după ce actul creației s-a încheiat. Din momentul în care El încetează să mai păstreze ordinea în ceea ce a creat, totul decade și se întoarce spre haos și întuneric.

Aducând în minte această viziune dinamică a creației, fiecare dimineață devine o nouă dovadă copleșitoare că Dumnezeu, în harul Său, încă păstrează această lume în mâinile Sale. Da, chiar simplul fapt că ne putem da jos din pat și putem pleca să ne împlinim datoriile zilnice este o dovadă clară că Dumnezeu, Creatorul, vrea ca noi să trăim pentru a ne împlini scopurile și planurile. Tot ceea ce este pozitiv vine de la Dumnezeu vieții. Dar nimic nu vine așa ca de la sine. A avea zilnic pâinea pe masă reprezintă sursa unei adânci bucurii și a unei smerite mulțumiri, deoarece acesta este un semn al păcii lui Dumnezeu care străpunge și triumfă asupra întunericului. Învățați-i pe copii acest aspect dinamic al vieții și le veți oferi astfel uneltele pentru a trăi. Aceasta îi va face în stare să aprecieze pacea lui Dumnezeu atunci când ceva bun le va fi oferit și îi va ajuta în lupta împotriva păcatului și a întunericului.

Astăzi, pacea lui Dumnezeu este veriga lipsă. Cine are nevoie să i se reamintească nesfârșitele conflicte umane care iau viețile a mii de oameni? Sau de distrugerea habitatelor plantelor și ale animalelor? Dar cel mai rău dintre toate lucrurile care se întâmplă astăzi este amenințarea vieții noastre interioare, personale. Copiii în mod special sunt deposedați de vitalitatea interioară printr-o creștere fără precedent a ritmului vieții și un permanent bombardament al cerințelor, activităților, impresiilor, informațiilor de tot felul și al distracțiilor. Instrumentul sufletului este foarte sensibil și

și pierde abilitatea de a înțelege și permanentiza experiențe fundamentale de viață. Mințile noastre nu mai au timpul necesar să prelucreză informațiile venite, nu mai au timp să regândească sau să reflecteze în liniște la o idee venită ulterior. Cu greu ceva valoros mai rămâne agățat în memoria și în personalitatea noastră. Pericolul constă în faptul că viața noastră interioară devine superficială și pierdem astfel capacitatea de a intra în legătură cu mintea lui Dumnezeu. Dacă acest proces continuă, pacea lui Dumnezeu nu poate nici să prindă rădăcini în viețile noastre și nici nu o putem transfera altora.

Este un semnal de alarmă că sinuciderile printre adolescenți și tineri sunt într-o continuă creștere peste tot în Europa. În Suedia, cu câțiva ani în urmă, cel puțin doi tineri comiteau suicid în fiecare săptămână. În Danemarca, suicidurile au constituit 10% din totalul morților printre băieți cu vârste cuprinse între 10 și 19 ani. De ce? Din cauza relațiilor pe care le au cu părinții lor și a lipsei unor principii etice clare, bazate pe pacea care vine de la Dumnezeu. Mulți dintre ei s-au simțit inutili, nedoriți, deoarece trăiau cu părinți care nu aveau timp de ei. Mulți dintre acești adolescenți căutau consolare în alcool și în droguri. Următorul pas era moartea.

Trebuie să-i călăuzim pe copiii noștri într-o viață de slujire, ca împreună lucrători cu Creatorul și pentru a fi de folos altor ființe umane. Deoarece copiii noștri sunt „ai noștri”, mai există și pericolul de a avea grijă doar de copiii noștri, neglijându-i pe alții. Devenim un grup închis și transmitem copiilor imaginea unui cerc închis; biserica însăși cade apoi în această capcană.

Cea mai importantă, dar și cea mai uitată doctrină în biserică, este aceea că cel pierdut este problema lui Dumnezeu, dar și a noastră. Cât de important, vital chiar, este în activitatea noastră pentru copii

să sădim în mintea lor principiul fundamental al milei și al dragostei pentru alți oameni. Gândiți-vă la ce ar putea deveni ei în planul lui Dumnezeu pentru o lume pierdută! Noi suntem instrumentele păcii lui Dumnezeu în această lume. Noi ne opunem forțelor distructive care sunt peste tot la lucru în jurul nostru. Aceasta înseamnă a fi ucenic al lui Hristos: „Să vă iubiți unul pe altul cum v-am iubit Eu.”

3. Cum să-i învățăm pe copii cunoașterea de Dumnezeu și pacea Sa?

Să observăm ce spune textul: „Toți copiii voștri vor fi învățați de Domnul”. Cineva trebuie să fie imaginea Domnului pentru copiii noștri; să le descopere cine este Dumnezeu în Isus Hristos. Această lucrare se face prin slujitorii lui Isus care-I slujesc Lui și copiilor, așa cum ar fi făcut Isus. Copiii învață observând exemplele adulților.

Mi-aduc aminte cu plăcere de slujitori creștini din copilăria mea. Îmi amintesc de o femeie necăsătorită, aflată cam pe la mijlocul vieții, care și-a petrecut tot timpul, în serile de sâmbătă și în zilele de duminică, imprimând în mințile noastre de copii dragostea pentru biserică. Pregătea tot felul de jocuri în biserică și stătea acolo cu noi, bucurându-se când ne vedea fericiți. A făcut tot ce a putut, pentru ca să ne facă să ne simțim o parte din familia bisericii. A fost un exemplu minunat al slujirii pentru Hristos. Nici o istorisire, nici un timp de citire și nici o teorie nu puteau înlocui exemplul acelei vieți trăite pentru Hristos.

Biserica nu va putea niciodată să fie în stare să-i călăuzească pe copii pentru a găsi pacea în Hristos, dacă noi nu îi ajutăm pe oameni să-și descopere darurile spirituale pentru a le pune apoi în slujba copiilor, în educarea și dezvoltarea lor. Dacă ai un dar, folo-

sește-l și vei împărtăși fericirea ta cu alții, iar copiii vor experimenta acea pace care derivă de aici. Dacă faci acest lucru plângându-te, lamentându-te, copiii vor gândi că este, probabil, greșeala lor. Să facem o prioritate din a identifica și instrui slujitorii pentru copiii noștri.

Isus ne-a dat un exemplu de adevărat spirit de slujire creștin. El a venit în această lume suferind și S-a îngrijit de toate nevoile și slăbiciunile omenești. El S-a identificat cu păcătoșii și a suferit împreună cu ei pentru a le aduce sănătate trupului și sufletului. Iată cum Îl putem lăsa pe Domnul să-i învețe pe copii ce este pacea.

Viitorul nostru, ca biserică, depinde de această lucrare!

Traducere de Emil Eremie

și Rock-ul a vorbit

Specialiștii și analiștii fragmentează atât istoria, cât și prezentul în etape. Astfel, etapele sunt mai ușor de numit, de caracterizat, de așezat în scheme și teorii. „Epoca modernă”, „epoca post modernă”, „generația Beatles”, „generația rock”, „generația X” și așa mai departe; toate sunt o născocire a incapacității de a controla lucrurile și vremurile.

Adolescenții de astăzi „se bucură” de cele mai descurajante caracterizări. Ba sunt campioni indiferenței, ba ai revoltei; ba sunt acuzați de zgomot și ritm, ba de anemie și apatie; când sunt eroii infracțiunilor de tot felul, când neimplicați și indolenți. Generațiile scăpătate de 20 de ani se consideră chemate și, evident, capabile să exprime judecăți la adresa celor care n-au trăit „pe vremea noastră”.

Nu despre tineri indiferenți sau revoltați este însă vorba aici, ci, dimpotrivă, despre

niște curajoși care au îndrăznit să-și depășească rama în care s-au văzut aproape obligați să se încadreze.

Într-un an în care înțelepciunea celor ce decid a respectat dorința și capacitatea celor mulți de a vesti Lumina veșniciei, cineva a îndrăznit și i-a provocat: tinerii de până în 20 de ani să devină evangheliști.

Evident că se puteau rosti, poate chiar s-au rostit, întrebări: nu-i riscant să schimbăm rolul de mestecători de gumă cu cel de responsabil? Nu-i prea curajos să transformăm în lideri chiar pe cei care puteau fi foarte bine ținta predicilor noastre moralizatoare? Nu-i nebunie să cedăm locul atât de devreme și în fața unor atât de „nespirituali” cum sunt adolescenții? Cum să stau eu în bancă, pe post de simplu butonist, iar el sau ea în lumina reflectorului?

Cine și-ar fi închipuit că Irinel Spiridon din Rădoaia va fi onorat în timpul conferințelor biblice de aproape toți colegii de clasă și chiar de liceu? Apoi, cum să crezi că Ana și Abel îi vor învăța pe cei din Răcăuți (unde nu au reușit nici pastorii) cântările pe care multe comunități încă nu le cântă? Cum să nu fie binecuvântată lucrarea lui Dumnezeu când despre tineri ca Abel Iorgulescu din Piatra Neamț, Claudiu Racu din Dumbrăvița, Laurențiu Marin din Matca și Daniel Vlad de la Botoșani, invitații afirmă: „când îi vezi atât de tineri și de credincioși, nu poți să nu crezi”.

Cu ce emoții să acorzi încredere lui Ionuț Manolache din Sălăgeni, care a mai vorbit în public doar de două ori, sau lui Edison Apostol care, la prima vedere, pare pus pe șotii tot timpul? Și totuși, Edison a dat dovadă de multă seriozitate, căci era inteligent, iar Ionuț a încheiat prima evanghelizare cu hotărârea de a desfășura încă una în altă localitate. La Iaslovăț,

Daniel Chirileanu

director,
Departamentul de
Tineret, Conferința
Moldova

Mirela Șorea, spre bucuria celor din familie și comunitate, prezintă Cuvântul, iar experiența ei este una cu totul binecuvântată. La Pogana, Claudiu Iordache aude chemarea Duhului Sfânt și îi dă curs. Nu este uimitor?

Despre studenți, se știe că sunt foarte ocupați și solicitați, deci scuze ar avea, dar Lucian Aldea din Galați, Nicu Botez din Galați și Adriel Sârbu din Darabani nu s-au folosit de nici o scuză, oricât de îndreptățită. La final, Adriel declară: „Vreau să mă pregătesc foarte bine și să susțin o serie de conferințe biblice și la toamnă”.

Cum să numești strategia pe care Artur Avrămia din Roman o formulează simplu: „Dacă ar trebui să predic undeva, aș începe cu viața Mântuitorului meu”? Sau poate cineva să ignore curajul pe care doar Duhul Sfânt l-a insuflat Carminei Apetrei, când, la intenția fratelui ei de a renunța (din cauze obiective), ea a considerat că o promisiune făcută de cineva din familie este și a ei, prin urmare a preluat un steag încă necoborât, al unei intenții, și a condus o serie de conferințe biblice la Târgu Frumos?

„Am fost uimită să constat cu câtă atenție mă ascultau invitații, membrii bisericii și pastorul. Am simțit importanța lucrării pe care o făceam”. Așa declara Carmina la Festivalul de Creație de la Buhuși, în fața a câtorva sute de tineri.

Nu-i o minune faptul că până și bețivanul pe care l-am confundat cu un bătrân și l-am transportat cu mașina până la Moșna aflase în satul vecin că, la Biserica Adventistă din Moșna, „fata lui Cocea”, adică Alina Cocea, prezintă o serie de studii biblice interesante, iar localnicii umplu locașul de închinare, cu toate că noroiul de pe stradă este până la genunchi și enervant de lipicios. La biserică, tinerii au cor, au fanfară, prezintă o pastilă de sănătate, pregătesc

la fiecare ocazie un concurs. Este incredibil!

La Satul Nou, Ramona Timofte inaugurează noua sală a bisericii și prezintă, în fața tinerilor din comună și a celor câțiva membri, un mesaj pe care îl știa atât de bine și coerent, încât dădea impresia că citește de pe un prompter agățat în răcoarea sălii, iar în ciuda faptului că cel desemnat să aprindă focul nu consideră chiar important acest lucru, ea reușește să transmită suficientă căldură către niște oameni care nu ar fi călcat pe acolo în alte condiții. O tânără care crede și prezintă adevărul într-un mod atât de inteligent este, iată, mai cuferitoare decât necredința unui fochist repetent.

Dacă am ajuns ca, în fața autorităților dezinformate în mod răutăcios, să fim apărați de un cadru didactic neadventist este datorită clarității și modului plăcut în care Gabriel Sorohan din Iași a prezentat adevărul în localitatea Tăutești, iar dușmanului, care a vrut să zăvorască locul de întâlnire, să i se servească replica: „Așa un program interesant nu poate fi oprit, trebuie să continue!”

Ei, ce mai zici, Satano? Nu-i așa că te-au învins niște adolescenți care merg în puterea Mântuitorului lor?

Nu-i așa că ai stat să explodezi de furie, Înger întunecat, când Sebastian Felea s-a imprietenit cu aproape 50 de tineri de la Ghidigeni și, pe lângă prietenie, le-a oferit muzica adevărului sfânt, iar tatăl lui a tocmit un autobuz cu care să-i aducă pe acești tineri la Festivalul de Creație de la Focșani? Te cred și eu că te-ai supărat și așa îți trebuie! Află că minunile abia încep, iar eroii pe care te-ai supărat nu au decât 13, 15 sau cel mult 20 de ani. Biruința lui Hristos a venit prin ei.

Poate ar trebui să te uimești și tu, cititorule sceptic și critic; poate

ar fi vremea să treci dincolo de gumă și SMS-uri pentru a vedea răspunsul unor inimi curate, care abia au auzit chemarea și au rostit fără ezitare: iată-mă!

Oare nu chiar la ei s-a gândit Învățătorul când, pe ulița Palestinei, a spus: „Dacă nu veți vorbi voi (cei deștepți și mari), pietrele (adică rock-ul, generația rock) vor vorbi”?

Binecuvântat să fii Tu, Cel care ai avut iubirea, să-Ți răscumperi astfel de copii, și prin ei să-Ți aduni familia acasă!

Ferice de tine, biserică a așteptării, care ai curajul să crezi în tinerii tăi!

Felicitări, pastore și ție, comitetule, că ați îndrăznit să acordați încredere cuiva care nu convinsese până acum!

Cât despre voi, tineri și tinere, care ați fost surzi la descurajări și orbi la ezitățile celor mari, nu se poate spune decât că ați biruit; Piatra a devenit Împărăție.

De azi înainte, nimeni nu mai are dreptul să judece, să generalizeze, să marginalizeze sau să ignore. Voi, vitejii Stăpânului nostru, ați câștigat dreptul la încredere și dreptul la misiune, iar noi, cei care încă nu am îndrăznit, avem prin voi un semn către ușa încă deschisă a chemării veșniciei, pe care să o rostim la hotar de așteptare.

Aceasta este profeția și aceasta este împlinirea ei! Oricine ai fi, căutătorule printre slove, nu poți rămâne indiferent la această trezire. Dacă cei tineri predică este din cel puțin două motive: ori Isus e așa de aproape, încât orice inimă vie simte că trebuie să anunțe sărbătoarea, ori cei în vârstă au obosit de-atâta judecată și exigență.

Împărăția cerurilor a venit peste noi. Călătorii, ori pe unde au stat până acum, se aliniază în calea luminii. Nu rămâne decât să alegem: Ce voi face în ultima măsură de istorie?

Congresul Tinerilor Evangheliști

Aș fi vrut să trăiesc în zilele când Luca aduna informații despre „Cuvântul care s-a făcut trup” și când scria istoria despre „lucrurile care s-au petrecut printre noi”. I-aș fi încredințat apostolului ceea ce am auzit, iar cartea Faptelor Apostolilor ar fi fost mai lungă cu un capitol. Mă bucur că n-am trăit în vremea aceea, pentru că scepticii ar fi spus: „e o istorie inventată de oameni care cred în minuni. Așa ceva nu se mai întâmplă”. Eu trăiesc acum și știu că se întâmplă minuni între noi și cu noi acum, în zilele noastre, în țara noastră, cu oamenii noștri – șase conferințe organizate într-o oaste de vestitori ai Veștii celei Bune. Acestea erau gândurile care-mi treceau prin minte și care mi-au rămas în suflet după „Congresul Tinerilor Evangheliști”.

M-am apucat să scriu. Am adunat notițele, interviurile, însemnările, tot ce aveam în urma unui Sabat plin, și am început să le răsfoiesc. Frânturi de istorie. Istoria lucrurilor „cunoscute în parte pe pământ, dar pe deplin în ceruri”. Cum să încep să scriu această istorie? „A fost odată ca niciodată...”. Nu, pentru că așa încep poveștile. „Azi, 29 mai 2004...”. Nici așa nu merge, că prea seamănă a

știre de ziar. „Cuvântul lui Dumnezeu se răspîndea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult...”

Șase conferințe, mânate de aceeași forță care a împins Evanghelia peste veacuri până la noi, și-au unit forțele într-un proiect pe cât de mareț, pe atât de îndrăzneț. Un proiect care „a dărâmat un mit. Mitul că vestirea Evangheliei este doar pentru specialiști”. Două verbe importante au marcat dinamica acestui proiect: „Mergeți și Veniți”. Misionari voluntari și tineri. Tineri care nu depășiseră vârsta de 21 de ani. Unii dintre ei aveau doar 13 ani.

N-a fost ușor pentru cei care au răspuns chemării „Veniți și Mergeteți”. Unul dintre cei prezenți mărturisise: „Am fost mai inventiv ca Moise în a găsi scuze când Dumnezeu m-a chemat”. Altul recunoștea: „La auzirea chemării, m-am asemănat cu Iona”.

Programul Congresului Tinerilor Evangheliști s-a derulat simplu. După prezentarea pe care au făcut-o gazdele de la Institutul Teologic Adventist, au urmat, în ordine alfabetică, rapoartele conferințelor Banat, Moldova, Muntenia, Oltenia, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud. La jumătatea programului, fr. Denzil McNeilus, sponsorul principal al programului, a descris măreția acestui proiect și schimbarea care s-a produs în mentalitatea evanghelică a bisericii, spunând: „Cât mi-ar fi plăcut să fac ceea ce faceți voi, însă, pe vremea când eram de vârsta voastră, numai evangheliștii făceau evanghelizare”. Fiul său, a expus proiectele în care sunt implicați și, în cuvintele lui, ca și în cuvintele celorlalți tineri misionari, se simțea bucuria celor care „duc Vestea cea Bună pe munți”. O schimbare de atitudine față de ceea ce înseamnă misiunea. Cine s-ar fi gândit în trecut să încredințeze lucrarea vestirii Evangheliei unor copii lipsiți de experiență. A fost nevoie de curaj și de credință pentru luarea acestei decizii.

Laurențiu Ionescu

asistent univ. drd.,
Institutul Teologic
Adventist Cernica

„Dumnezeu te cheamă când are nevoie de tine, nu când ești pregătit”, spunea un tânăr. „Nu pot să vă spun c-a fost greu, pentru că n-a fost așa. Nu pot să vă spun însă că a fost ușor, pentru că ușor n-a fost. Însă a fost frumos”. Dincolo de cuvinte, puteai să vezi în ochii tuturor flacăra aprinsă în inima lor. „Totul este greu până la prima rugăciune” spunea unul dintre acești copii. „N-aveam la început credință nici cât un grăunte de muștar”. Așa era la început. Acum, privindu-i pe acești tineri misionari, puteai să simți în glasul lor emoția trezită de amintirile din campania aceasta. „Am luat decizia să mă botez în timp ce făceam apelul pentru botez”. Când am auzit cuvintele acestea, mi-am dat seama că „schimbarea de mentalitate în ceea ce privește evanghelizarea” nu era doar o metaforă, ci o realitate. „Cum să trimiți pe cineva nebotezat să-i cheme pe oameni la biserică?” s-ar întreba scepticii. „Când Dumnezeu cheamă, înainte de toate te cheamă pe tine” mărturisea unul dintre cei chemați. Pentru mulți dintre cei care au participat în proiectul acesta, chemarea a însemnat ocazia transformării lor. „În timp ce făceam apelul, m-am gândit că eu n-am luat decizia să mă botez și m-am hotărât pe loc să-I slujesc Domnului”.

Dumnezeu a răspuns acestor dovezi de credință. Ascultând experiențele lor, părea că citești file din Evanghelie: „vindecarea unui paralytic”, „era noroi și nu se putea merge. Ne-am rugat să înghețe, ca să putem împărți invitații, și a înghețat”.

Am pus apoi câteva întrebări celor care erau în sală și ne-au răspuns: „Am venit aici, la congresul acesta, pentru că nu aveam ce face în comunitate, acum însă am ce face”, „Ce rău îmi pare că nu sunt și eu tânăr”, „Aproape că nu-ți vine să crezi că se întâmplă așa minuni astăzi”.

Mă întorc la cuvintele tinerilor evangheliști. „Am vrut să fac ca venirea Domnului să fie mai aproape cu o clipă”. „Am înțeles că adventist înseamnă să stai în picioare la a doua venire a Domnului Isus”.

În timp ce reciteam aceste pagini, am realizat ceva. Există ceva miraculos aici printre noi, între noi. Acum, în zilele noastre. Am simțit mai adevărate ca niciodată cuvintele Domnului: „Împărăția este în mijlocul vostru”. Mi-am dat seama că istoria păcatului este întrețesută cu veșnicia. Ascultând cuvintele tinerilor evangheliști, am avut sentimentul că există între noi o lume unde lucrurile se supun aceleiași legi „precum în cer așa și pe pământ”. În lumea aceasta,

unde oamenii se lasă conduși de Dumnezeu, minunile sunt încă posibile. Istoria mântuirii, unde timpul pare că nu mai curge. Istoria unde trecutul și prezentul se întâlcesc. „Am făcut evanghelizare în cort”. Bruscu, am simțit același spirit care i-a însuflețit pe pionierii adventismului să facă la fel. „Dumnezeu este același ieri, azi și în veac.”

Mă pregătesc să închei raportul despre Congresul Tinerilor Evangheliști. „Să nu ucizi talantul dat de Dumnezeu”. „Domnul mai are nevoie și de alții”. Acestea sunt îndemnul celor care au ales să răspundă chemării.

„Veniți și Mergeți” sau „Mergeți și Veniți”, dubla chemare, răsună încă. Pentru tinerii aceștia, chemarea a însemnat transformarea vieții lor. Pentru cei care am ascultat, mărturiile lor au însemnat confirmarea faptului că Dumnezeu are încă nevoie de oameni. Pentru biserică, ele înseamnă rațiunea de a fi. „Și faceți ucenici din toate neamurile”.

Aici se încheie o pagină din istoria tinerilor misionari din România. Celelalte pagini încep să se scrie ori de câte ori cineva răspunde: „Iată-mă, trimite-mă!” Nu vrei să scrii și tu o pagină?

Infarctul miocardic

Poate apărea la adventiști?

I. Ce este infarctul miocardic acut?

Auzim deseori despre o rudă sau despre o cunoștință, chiar și la o vârstă tânără, că a murit pe neașteptate, înainte să ajungă la spital. Este ceea ce în termeni medicali se numește moarte subită. Alteori, aflăm despre persoane (poate și din biserică) care au acuzat dureri puternice în piept (dureri precordiale) și care au fost spitalizate de urgență și au necesitat asistență medicală specializată. Toate acestea sunt forme de manifestare ale infarctului miocardic acut (IMA), cu o evoluție nefericită uneori.

IMA este una dintre bolile frecvente, care caracterizează civilizația în care trăim. Anual, în SUA, circa 1 milion de persoane suferă de infarct miocardic acut. România se situează, din păcate, pe un nedorit loc fruntaș în Europa, în privința mortalității cardiovasculare (2 din 3 decese se datorează acestor afecțiuni).

Ce este însă IMA?

Inima este un mușchi cu o dimensiune comparabilă cu cea a pumnului și care are funcția principală de a pompa sângele prin anumite conducte (numite artere) către cea mai îndepărtată celulă a corpului nostru. Acest organ nu prea mare trimite în fiecare minut, pe tot parcursul vieții, câte 5 litri de sânge (în condiții de efort, poate ajunge

până la 15-20 litri) către fiecare celulă din ficat, mână, creier sau picior. Inima are, la rândul ei, nevoie să fie „hrănită” de sângele încărcat cu oxigen și substanțe nutritive, care este primit prin arterele coronare.

Nu este minunat modul cum ne-a creat Marele nostru Dumnezeu? Nu putem decât să exprimăm împreună cu psalmistul: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată!” (Ps. 139,6 pp.)

O dată însă cu apariția păcatului, au apărut și bolile (inclusiv infarctul miocardic). Ce se întâmplă în infarct? Una dintre arterele care irigă mușchiul inimii se „astupă” (așa cum s-ar bloca o șosea) și atunci porțiunea de mușchi care depinde de acea ramură arterială, pentru a primi substanțele necesare vieții, după un timp moare sau se necrozează.

II. Care este cauza infarctului miocardic?

În 90% din cazuri, IMA apare pe fondul aterosclerozei arterelor inimii. Ateroscleroza constă (într-o exprimare simplistă) în îngroșarea peretelui arterial cu grăsimi, dar și cu alte materiale (celule inflamatorii, fibre). Procesul începe în tinerețe și progresează, ducând la îngustarea arterială. Uneori, această placă aterosclerotică se poate fisura, ceea ce conduce la apariția unui cheag (tromb), care poate astupa definitiv vasul. Din fericire, ateroscleroza este reversibilă, în cazul în care sunt înlăturate cauzele care duc la formarea plăcilor aterosclerotice. Arterele pot deveni din nou libere și elastice.

Factorii care duc la apariția și dezvoltarea aterosclerozei sunt implicați și în infarctul miocardic acut. Aceștia, numiți și factori de risc, sunt: fumatul, hipertensiunea arterială, dislipidemiile (creșterea grăsimilor în sânge: colesterolul și/sau trigliceridele) și diabetul zaharat.

Cristi Militaru

medic primar
cardiolog

Alți factori implicați sunt: obezitatea, sedentarismul, tipul de personalitate „A” (caracterizat prin ambiție, agresivitate, dorința permanentă de urgență a lucrurilor). Ce credeți, un adventist ar putea face infarct?

Realitatea ne arată că această boală devastatoare este prezentă și printre membrii bisericii noastre (este drept, mai rar). Putem face ceva pentru a o evita? Desigur! Dacă dorim să știm dacă în viitor există riscul de a face un infarct,

trebuie să ne cercetăm cu onestitate și, dacă avem acești factori de risc, să luăm toate măsurile pentru îndepărtarea sau controlul lor. Poate că ne considerăm în siguranță, evitând din start tutunul, alcoolul și carnea de porc. Dar aceasta nu este suficient. Știți unde se ascunde colesterolul, acest factor care creează atât de multe probleme? El se găsește în toate produsele de origine animală, deci și în laptele gras, smântâna, oul și carnea de vită sau de pasăre, care sunt consumate adesea fără nici o grijă. Mult mai benefic ar fi consumul preponderent al alimentelor de origine vegetală, care nu conțin colesterol, în schimb sunt bogate în fibre vegetale, ce oferă protecție împotriva IMA, ajută la menținerea greutății normale și asigură o bună digestie și asimilare a nutrienților. Știați că excesul de sare duce la creșterea valorilor

tensiunii arteriale? Știați că programul neregulat al meselor duce la surplus de kilograme? A mânca la orice oră și mai ales obiceiul de a servi o cină copioasă la ore târzii crește semnificativ riscul de IMA. La acestea, se mai adaugă adesea și lipsa de timp pentru exercițiu fizic, precum și alte aspecte.

Să nu uităm că prevenirea îmbolnăvirii este mult mai ușor de realizat decât tratarea bolii. Având atât de multe sfaturi inspirate la îndemână, care pun într-o

lumină clară principiile unui stil de viață sănătos, nu avem nici o scuză pentru nerespectarea lor. Mai mult chiar, avem responsabilitatea de a trăi sănătos și a fi astfel un model demn de urmat pentru semenii noștri, de a-L reprezenta cu cinste pe Mântuitorul și a dovedi că suntem așteptători ai revenirii Sale.

III. Manifestările IMA

Simptomul cel mai des întâlnit este durerea în piept, uneori cu iradiere pe brațul stâng sau pe ambele brațe, spre gât sau epigastru, cu durată, în general, de peste 20 de minute și însoțită de o senzație de spaimă, de moarte iminentă. La unii pacienți (în special la diabetici), durerea poate lipsi, fiind înlocuită de lipsa de aer (dispnee). Alteori, pot apărea fenomene digestive (greață, vărsături) sau pierderea stării de conștiență pentru o perioadă

scurtă. Din nefericire, uneori, prima manifestare este moartea subită. Oricum, ceea ce trebuie reținut este faptul că, la apariția unei dureri persistente în piept, care depășește 5-10 minute, trebuie anunțată de urgență salvarea pentru diagnosticul și tratamentul cât mai precoce al infarctului.

IV. Tratamentul IMA

Dacă infarctul este diagnosticat în primele 6 ore de la debut, atunci se pot administra anumite medicamente care „topesc” cheagul responsabil de astuparea arterei. Dacă se reușește acest lucru, circulația sângelui se reia și se salvează de la moarte porțiuni importante din mușchiul inimii. Ar fi salutară educarea a cât mai multor cetățeni în acordarea măsurilor de resuscitare cardio-respiratorie (masaj cardiac, respirație asistată) care ar spori șansele de supraviețuire a persoanelor a căror primă manifestare este stopul cardio-respirator. Pacienții cu infarct miocardic acut sunt spitalizați, primesc tratament medical și uneori chirurgical sau de dilatare a arterei afectate.

V. Este pacientul cu IMA un handicapat?

După ce pacientul s-a externat și a beneficiat de procedurile chirurgicale sau invazive, urmează perioada de recuperare. Pe lângă tratamentul medical prescris de medic este foarte importantă schimbarea stilului de viață: abandonarea fumatului, controlul greutății, al diabetului și al hipertensiunii.

Personal, cunosc pacienți care au avut o recuperare foarte bună, ajungând să facă chiar ascensiuni montane. Toți au fost „cuminți”, respectând indicațiile medicale și schimbându-și stilul de viață.

După toată această discuție despre infarctul miocardic, nu putem decât să fim de acord cu David, care spune: „Păzește-ți inima mai mult decât orice”. Ajut-o, dacă vrei să te mai ajute!

Luptele și biruințele de la Oituz și Pârgărești

Despre luptele românilor de pe Valea Oituzului, cred că majoritatea dintre noi am auzit, dar puțini sunt cei care au aflat despre luptele a treisprezece suflete din comunitatea Oituz, care au avut curajul să fie altfel decât cei în mijlocul cărora trăiau de o viață. Deviza bravilor soldați români: „Pe aici nu se trece!” răsună peste decenii ca un ecou în urechile noastre, însă hotărârea: „Orice ar fi, eu de credință tot nu mă las!” își va purta ecoul în veșnicie, căci cu siguranță a fost consemnată în cărțile de aducere-aminte ale cerului.

Comunitatea Oituz, o comunitate frumoasă, din inima Moldovei, s-a rugat ani și ani pentru ca lumina Evangheliei să pătrundă și în Pârgărești, o comună numai de catolici, căci nici măcar un ortodox nu putea trăi printre ei. Anii treceau și nici un răspuns la rugăciune nu se întrezărea, până când, într-o zi, nepotul fratelui Marin Pârgaru din comunitatea Sf. Gheorghe, jud. Covasna, face primii pași timizi spre cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Iată ce ne povestește Cristi Feru:

„Prin 1999, am început să merg la comunitatea din Oituz, timp în care am frecventat și clasa de botez, până când mama și soția s-au pus cu gura pe mine: ‘Din ce vom trăi? Ce-o să zică lumea?’ Eu și soția aveam o trupă care cânta pe la nunți și mai eram și dascăl la biserică, mâna dreaptă a preotului. Noi trăim într-o comună cu patru sate catolice și un sat de ortodocși, fără nici o prezență protestantă. La început, îmi era frică, pentru că vecinii și sătenii mei au început să-mi pună fel de fel de întrebări, iar în mintea mea au apărut anumite îndoielile: ‘Oare e bine ce fac?’ Sub influența mamei și a soției, am renunțat, însă conștiința mă apăsa.

Au trecut vreo doi ani și am ajuns în Israel, unde am găsit Biserica Adventistă. Imediat m-am înscris la clasa de botez, iar peste o lună era botezul. Frații nu știau ce să facă: să mă boteze sau nu, pentru că eram nou, însă am început să le explic povestea mea și, cu ajutorul Domnului, pe 17 noiembrie 2001, am primit botezul. După un timp, au mai venit în Israel vreo câțiva prieteni de-ai mei, cu care am luat legătura și le-am povestit schimbarea pe care a adus-o Domnul în viața mea. Practic, mergeam la ei, pentru că mă acceptau cu noua mea credință. Gheorghită, Viorel, Adrian și Ilarion și Cristi Dudău lucrau împreună. Gheorghită era un bucătar bun și mă invita la masă cu ei, iar eu le spuneam din Cuvântul Domnului. Și azi așa, mâine așa, au început să devină curioși, apoi m-au pus să le aduc Biblia, să vadă, să citească. Au urmat studii, dezbateri, contraziceri, iar Duhul Sfânt i-a convins de dragostea lui Isus și de marile adevăruri pe care Sfânta Scriptură le afirmă și pe care noi trebuie să le trăim.

Aș vrea să îmi permiteți să vă spun câteva lucruri despre Ilarion Pârgaru, care este încă în Israel. Are 26 de ani și a trecut prin școala vieții, gustând din toate: a fost D.J. la discotecă, avea cercel în ureche, părul nu mai spun... Când mergeam la ei în vizită și ceilalți mă luau în râs pentru credința mea, el nu era împotriva, dar nici de partea mea.

Într-o seară, primesc un mesaj de la el: ‘Cristi, ți s-a întâmplat și ție ce mi s-a întâmplat mie? A fost Dumnezeu la mine!’ I-am dat imediat telefon și a început să-mi povestească. Era seară și era singur acasă, așa că a dat drumul tare la muzică, apoi a deschis Biblia și s-a apucat să citească. Nu înțelegea nimic,

Gabriel Dincă
redactor-șef

asa că a închis muzica. A început din nou să citească: război, sânge, morți. 'Hm, ce Dumnezeu tiran!', își zicea. A ajuns la porunci și citește: prima, a doua... și ajunge la porunca 'Să nu precurvești!'. 'Ei, aici e pentru cei însurați, nu-i pentru mine!' și închide Biblia și-o pune la loc. În acel moment, i s-a făcut așa de rău, că simțea că moare. Era singur, n-avea cui cere ajutorul, însă un gând i-a străfulgerat mintea. Citise mai înainte că Dumnezeu crease cerurile și pământul în șase zile. 'Ia, să spun de șase ori Tatăl nostru!' Tremura tot, însă a reușit să îngenuncheze și să spună rugăciunea o dată, de două ori, de trei ori. A început să se simtă un pic mai bine, iar la a cincea rugăciune a simțit cum o pace se așterne asupra lui, iar după a șasea se simțea mai bine. Acum însă simțea că moare... de fericire. 'Cum Doamne, Tu chiar ești? Tu ai fost la mine!' Până atunci, pentru el, Dumnezeu nu exista. Acesta a fost începutul. Apoi mi-a spus că totuși nu merge la adunare până nu citește Biblia și, dacă găsește scris că trebuie să se boteze, se va boteza. Și a citit-o în 3 luni de la Geneza la Apocalipsa, apoi s-a botezat. A lăsat cerceii, muzica, haosul din viața lui, a

lăsat totul, iar acum se înarmează cu DVD-uri cu predici pentru a-L sluji pe Domnul.

Apoi a venit NET-ul, prezentat de fr. Cristescu, care în Israel s-a

dat pe casete și a ținut vreo două luni. Ba mai mult, înainte de NET, Adrian trebuia să plece acasă, însă după prima prelegere, s-a hotărât să-și amâne plecarea cu două luni, ca să poată urmări tot programul. Tot atunci, a fost primul lui contact cu adventiștii. După NET, s-au botezat toți patru: Viorel Constandis, Cristi Dudău, Adrian Ciocan și Ilarion Pârgaru.

Adrian Ciocan s-a botezat în Sabat, iar seara a plecat spre România. Încă din primul Sabat, pe care l-a petrecut acasă, soția lui, Valerica, a venit cu el din curiozitate. Încet, încet, ascultând Cuvântul Domnului, apoi studiind, a fost pătrunsă de dragostea Mântuitorului, încât a ajuns să spună: 'Chiar de-ar fi să cadă Adrian, eu de credință tot nu mă las!'

Dintre noi, toți, care am fost în Israel, Gheorghită Rotaru a ales să vină acasă să-i spună și soției ce descoperire a făcut și, împreună, cei doi au coborât aici, în apa botezului."

Monica, soția lui Gheorghită, își reamintește: „Când s-a întors soțul meu din Israel, nu m-a forțat să-l ascult atunci când vorbea despre credința lui. Doar când veneau părinții și cumnații pe la noi și-l tot certau pentru ce face, iar el le spunea despre ceea ce dorește Dumnezeu de la noi, atunci trăgeam și eu cu urechea. Eram înversunată împotriva noii lui credințe, dar el îmi spunea doar să iau Biblia și să citesc. Atunci am adunat mai multe ediții ale Bibliei, ca

să văd dacă Biblia lui e bună. Confruntându-le, mi-am dat seama că sunt la fel și am început să citesc. Mi-am dat seama că suntem departe de Biblie, și i-am spus

că nu putem ține ce e scris acolo, decât dacă ne mutăm în pădure.

Când s-a dus la adunare prima dată, m-a întrebat dacă vreau să merg cu el, dar nu m-am dus atunci, ci a doua oară. Am fost tare impresionată de oamenii din comunitatea Oituz. Erau diferiți de noi, ceilalți. Imediat, săptămâna următoare, au venit părinții, cumnata și preotul, care m-au certat și descurajat. Însă, în inima mea, Duhul Domnului lucra. Citeam în continuare din Biblie și am luat hotărârea să nu mă mai despart de adevărul pe care-l găsisem. Mi-aduc aminte că citeam în orice moment, chiar și când făceam mâncare. Biblia era acolo, lângă mine, mă întărea și-mi dădea putere. Am fost prima familie care a coborât în apa botezului, aici la noi, la Pârgărești. O dată cu noi s-a botezat și Doi-nița, soția lui Viorel Constandis, care deși era în Israel, a înțeles alegerea pe care soțul ei a făcut-o și a acceptat și ea să-L urmeze pe Isus, ca Domn și Mântuitor."

Cornel Ciorbă, prezbiter în comunitatea Oituz, își amintește că: „Pentru familia Dudău, am primit din partea comunității din Israel o chemare specială să ne rugăm. Șapte comunități din România au ținut post și rugăciune pentru ei. Familia Dudău trecea încercarea de foc. Era ultima săptămână înainte de botezul lui Cristi Dudău și nici poftă de mâncare nu avea, nu știa ce să mai facă."

Soția lui Cristi, Mihaela Dudău, completează: „M-a sunat cu o săptămână înainte de botez și mi-a zis că este clipa să-mi spună adevărul. Atunci a început calvarul. L-am amenințat în fel și chip, ca să-l fac să renunțe, iar ultima mea încercare disperată a fost aceea de a-l face să aleagă între credință și familie. I-am zis: dacă accepți religia adventistă, vei găsi, la venirea ta, o casă goală și rece, pentru că noi nu te acceptăm. În dimineața în care știam că trebuia să meargă la botez, eram

așa de înverșunată, încât i-am dat telefon și l-am 'felicitat' pentru 'reușită'. Apoi, timp de șase luni, când mă suna, îi vorbeam urât și-l înjuram, însă el nu mi-a spus nici un cuvânt urât, ci doar să am răbdare până ajunge acasă și o să-mi explice. După ce închideam telefonul îmi părea rău și începeam să plâng de amărăciune și de durere. Și tensiunea aceasta a durat vreo șase luni, până a venit acasă. Obosită de atâta luptă i-am spus că-l accept așa, însă fără nici o carte, nici o Biblie, la noi în casă, fără nici un picior de pocăit la noi, în curte. Am fost uimită să descopăr o schimbare uriașă în comportamentul lui Cristi, așa încât încet, încet, i-am oferit un sertar pentru cărțile lui, apoi, când mi-a spus că vrea să se roage, i-am zis să ne rugăm împreună.

Eu nu credeam în Biblia lui, de aceea am vrut să-i cer preotului de la noi, de la catolici, o Biblie, însă când i-am cerut-o, a schimbat subiectul. M-am supărat în sinea mea, dar Cristi mi-a adus de la cineva un Nou Testament editat de Biserica Catolică. Am început să citim în paralel, el de pe Biblia lui, iar eu îl urmăream pe Noul Testament. Atunci mi-am dat seama că sunt la fel, însă o mare durere mi-a cuprins sufletul, căci aveam să descopăr că soțul meu avea dreptate. Mi-am dat seama că, atâta timp plecasem urechea la minciunile oamenilor, sădind suferință în familia mea, în loc să cercetez și să ascult Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-am dat seama că nu trebuie să mă mai încred în oameni, ci doar în Dumnezeu. M-am hotărât să-L ascult doar pe El.

Când mama a auzit acest lucru, a venit într-o dimineață, înaintea ca eu să plec la adunare, și m-a bătut și a țipat la mine, în timp ce soțul și frații mă așteptau în fața porții. Apoi, a auzit prin sat de ziua botezului și a venit dimineața la mine, a deschis ușa, dar n-a intrat, ci mi-a lăsat pe prag, în batjocură, niște flori de câmp, numite 'floarea rușinii'.

Plină de emoție, sora Margareta, mama lui Cristi Feru, ne spune în câteva cuvinte cea mai frumoasă experiență a vieții ei: „Eram foarte tânără și săracă. La 19 ani, m-am trezit cu un copil în brațe și cu un soț care avea patima beției. M-am rugat și eu, cum ne rugam la noi, la catolici: Doamne, dacă-mi dai de lucru și-mi dai bani să-mi fac o căsuță, îți voi face un altar și mă voi ruga. Anii au trecut, Domnul

ori am înnebunit, ori primim ceva bani, ori e ceva ...”. Apoi, Cristi Feru adaugă: „Eu, fiind dascăl, mâna dreaptă a preotului, am avut două discuții serioase cu el, însă n-a putut să facă altceva decât să accepte situația și să ne vorbească prin sat, oamenilor. Le spunea să nu se apropie de noi că suntem ca și leproșii, cine se apropie de noi se lipește și de el păcatul.”

mi-a dat de lucru, am făcut și căsuța și-mi spuneam că n-am timp acum pentru Dumnezeu, dar mă voi ruga și, când voi îmbătrâni, voi face eu altarul. Uite că am ajuns și-I mulțumesc Domnului, că în Sabatul viitor, în casa mea, se va ține adunarea, căci noi nu avem în Pârgărești un locaș de închinare, unde să ne adunăm. Mă bucur că promisiunea din tinerețe s-a împlinit la bătrânețe, dar nu după cum gândeam eu, ci după cum Îi place Domnului.”

Copleșit de tot ceea ce aud, nu mă pot opri să nu întreb: „Care a fost reacția în sat, când s-au întâmpat aceste lucruri?” Răspunsurile izvorăsc instantaneu de pe buzele mai multora dintre ei: „Reacții foarte urâte din partea tuturor! Groaznice!”, „Mulți se-ntreabă de ce noi, care aveam o trupă, ne-am lăsat de muzică. De paisprezece ani, cântam la nunți și-n biserică. Eram solicitați, apreciați și ne mergea foarte bine. Și, deodată, așa schimbare cu noi:

Apoi, fratele Ghiurca, prezbiter al comunității Oituz, completează tabloul: „Cristi Feru, cel învinuit că a adus pocăiții în comună, nu s-a lăsat intimidat, ci împreună cu soția sa, Bibiana, și cu mama Margareta au venit Sabat de Sabat la adunare și ele au urmat la clasa de botez. Ilarion Pârgaru, rămas în Israel, și-a îndemnat părinții și surorile să încheie legământ cu Dumnezeu, dar numai tatăl lui a luat aminte. Astfel, în iulie 2003, Valerica Ciocan, Mihaela Budău, Bibiana Feru, Margareta Feru și Adrian Pârgaru intră în apa botezului și la Pârgărești se mai adaugă încă cinci suflete smulse din mâna celui rău.”

Bucurie, lacrimi...și laude la adresa lui Dumnezeu – este tot ceea ce-mi inundă sufletul după ce i-am ascultat. Dintr-o zonă albă, după ani de rugăciune și de lucrare a Duhului Sfânt, astăzi sunt treisprezece frați la Pârgărești. Ce mare lucrare a făcut Dumnezeu!

Transhumanța misionară

Ioan 10,3-4.16. „Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume, și le scoate afară din staul. După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul... Mai am și alte oi, care nu sînt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.”

Iată un tablou al bisericii în mișcare, sub comanda Capului ei, pentru împlinirea misiunii. Ce distanțe trebuie pacurse în acest sens?

Viziunea – diferența dintre realitatea umană și idealul divin

Primul element al misiunii este viziunea. Ea este o imagine ideală și dorită a ceea ce biserica poate fi la un moment dat în viitor.¹ Avraam și-a început călătoria și a continuat să rămână toată viața un „străin și călător”, în urma viziunii pe care a primit-o. Moise construiește sanctuarul după modelul arătat pe munte. Ilie se lansează în lucrarea de reformă, pentru că a căpătat o viziune diferită cu privire la poporul lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul se distinge de contemporani prin înțelegerea diferită a misiunii lui Mesia și astfel a fost în măsură să conducă o mișcare de pregătire pentru primul advent. Nu poate trece neobservat nici puternicul simțământ al viziunii divine, care i-a făcut în stare pe Domnul Hristos și pe apostoli să îndure suferințe de nedescris și chiar moartea, dându-le bucuria împlinirii misiunii – mântuirea oamenilor.

Cum se capătă o viziune?

În Sfânta Scriptură, Dumnezeu este sursa viziunii. Duhul Sfânt dă un dar supranatural unor persoane ce le face în stare să vadă lucruri care nu se pot vedea prin ochii fizici.² Solomon nu ar putea pretinde un dar al prorociei la fel ca Daniel, dar s-a rugat pentru înțelepciunea de a conduce poporul, iar Dumnezeu a fost încântat de cererea lui, pe care dorește s-o onoreze

pentru fiecare lider din biserică.³ Omul primește acest dar prin rugăciune și credință. În consecință, mintea omului se acordează după lungimea de undă a minții lui Dumnezeu. Aceasta este și opinia Spiritului Profetic despre viziune: „Dacă noi am evita exprimarea necredinței, iar prin cuvinte pline de speranță și acțiuni energice ne-am întări atât credința noastră, cât și pe a altora, viziunea noastră ar deveni din ce în ce mai clară. Atmosfera curată a cerului va înconjura sufletele noastre.”⁴ Importanța viziunii este așa de mare, încât este o problemă de viață și de moarte. Solomon spune că absența viziunii înseamnă moarte atât pentru popor, cât și pentru lider.⁵

Forme de viziuni

Există mai multe feluri de raportare a conducătorului față de viziune.⁶ Primul tip de conducător, așa-numitul „Fără plan”, nu are nici o viziune și preferă pasivitatea și tihna, prin lipsa de implicare. Nu-i place să-și asume riscul, pentru că se teme de provocările viitorului. Ezechia avea această atitudine la un moment dat: „Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit, este bun. Căci, a adăugat el, măcar în timpul vieții mele va fi pace și liniște!” (Is. 39,8)

Al doilea se numește „Mai bine în trecut” și se străduiește să conserve tradiția. Pentru că nu are soluții pentru situația prezentă și se teme să înfrunte viitorul, se prinde cu melancolie de trecut, gândindu-se la cât de curată și de bună era biserica atunci. Eforturile sale țintesc revenirea la vechile modele. Nu are planuri pentru extinderea Împărăției lui Dumnezeu, se află permanent în apărare, niciodată în atac.

Al treilea – „Pot modela viitorul cum vreau” – este în extrema cealaltă. El crede că viziunea sa plină de entuziasm poate controla evenimentele viitorului. În societate, se numește „revoluționar”, iar în biserică, „reformator”. Are un spirit vizionar foarte activ, se încrede în metodele sale și are tendința de a fi un idealist.

Al patrulea – așa-numitul „Îmbunătățește viitorul” – este conștient de starea prezentă,

Simion Buciuman

secretar,
Conferința
Transilvania
de Nord

dar visează la o dimensiune viitoare mai bună. Calculează diferite metode pentru conservarea valorilor trecute și prezente, în timp ce se gândește cum ar putea extinde teritoriul ocupat de Evanghelie. Se află într-un permanent proces de planificare-evaluare, cu scopul de a realiza obiectivul final al bisericii – Evanghelia la orice făptură.

Marea distanță dintre ceea ce este biserica realmente și ceea ce intenționează Dumnezeu să fie constituie provocarea permanentă a unui conducător vizionar. Păstorul cel bun își scoate oile afară din staul pentru îndeplinirea misiunii sale.

2. Spațiul dintre pastor și biserică

A nu avea o viziune este o deficiență gravă pentru un conducător, dar eșecul de a transmite viziunea cu efect nu este mai puțin păgubitor. Împărtășirea viziunii este o artă care cere multă îndemânare, înțelepciune și răbdare, pentru că acest lucru stârnește adesea opoziție, suspiciune, inerție sau chiar invidie.⁷

Pentru a comunica viziunea cu succes, pastorul ar trebui să o prezinte în așa fel, încât colaboratorii să înțeleagă, să explice în mod practic, cum se leagă între ele acțiunile cerute, să extindă viziunea în întreg sistemul organizațional, incluzând conducerea.⁸

Deoarece viziunea are un rol atât de important, pastorul împreună cu echipa și de colaboratori trebuie să petreacă un timp considerabil în a contura o viziune pe un termen lung (5-10 ani) și să găsească modul cel mai eficient de implementare a ei în așa fel, încât membrii să se implice cu entuziasm. Distanța dintre pastor și biserică constituie o reală piedică în calea misiunii. Comunicarea suferă atunci când relațiile sunt defectuoase. Modelul Domnului Isus nu poate fi înlocuit cu nimic altceva.

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15,12-13)

„Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt

ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăște. Cel plătit fuge, pentru că este plătit, și nu-i pasă de oi. Eu sînt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine.” (Ioan 10,11-14)

Istoria biblică este, într-un anumit sens, istoria unor conducători chemați de Dumnezeu la un moment special, cărora le-a descoperit voința Sa. Aceștia au avut o puternică conștiință a chemării, o viziune clară, o declarație de misiune consistentă și planuri înțelepte și îndrăznețe. Ei au adunat în jurul lor colaboratori cu care au împărtășit viziunea și, ca rezultat, Dumnezeu Și-a binecuvântat poporul, îndeplinindu-Și voința.

Într-un mod necunoscut teologilor, „Dumnezeu a ales să-Și conducă biserica, folosindu-Se de instrumente omenesti ca intermediari.”⁹

Apostolii au predicat Evanghelia prin puterea Duhului Sfânt, pentru că au avut un Exemplu pe care L-au văzut, L-au iubit și au fost în stare să facă sacrificiul suprem pentru El. Dumnezeu a stabilit obiectivul final, iar ei s-au rugat, au plănuit și au mers pretutindeni răspândind Vestea cea Bună. Ellen White scria:

„Planuri bine concepute ar trebui prezentate celor care au o anumită răspundere în lucrare, în așa fel încât să fie corect înțelese. Să se ceară celor care sunt în fruntea diferitelor departamente să coopereze la îndeplinirea acestor planuri. Dacă această metodă elementară și sigură ar fi urmată cu interes și bunăvoință, s-ar putea evita multă muncă fără rost și consum inutil de energie... Este păcat să lucrezi fără un scop bine definit în orice ramură de activitate, dar mai ales în lucrarea lui Dumnezeu.”¹⁰

Conducătorii bisericii ar trebui să se întrebe permanent: „Încotro ne îndreptăm?” „Care este pasul următor de făcut?” Ferice de biserica al cărei conducător este un vizionar, ce nu se depărtează de „Așa zice Domnul” și nici de membrii bisericii împreună cu care face ce spune Dumnezeu și se deplasează în misiune.

¹ Dougas, Terry, *Church Planning*, http://www.dsj.org/planning/plan/renewing_the_church.

² Num 12,6: „Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie.” Fapte 2,17: „...voi turna din Duhul Meu peste orice făptură. ...Tinerii voștri vor avea vedenii...”

³ Jas 1,5-7: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără măsurare și ea îi va fi dată”.

⁴ Ellen G. White, *Spirit of Prophecy*, vol. II, Testimonies to Church, vol. VI, Academy Enterprises, Inc., 6200, Academy Lane Harrah, Oklahoma 73045, USA, 1993, pag. 462.

⁵ Prov. 29,18 (KJV): „Where is no vision the people perish) Când nu este nici descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu”.

⁶ Hunter, George, *To Spread the Power*, http://www.ministrytoolbox.com/toolset.htm#church_starting_toolset. În această prezentare, el dă un exemplu de viziune a unei biserici: „Biserica noastră va deveni cel mai important centru de îngrijire spirituală din zonă, deoarece săptămânal asigură slujire la 2000 de oameni, atât în timpul serviciilor de cult, cât și în servicii sociale.”

⁷ Vezi experiența lui Iosif cu frații săi, W. Miller și începutul predicării sale, E. White alături de William Foy și Hasen Foss în efortul de a împărtăși viziunile primite de la Dumnezeu.

⁸ Wren, Thomas, J., *The Leader's Companion*, The Free Press, New York, 1995, 402-408. (I take some ideas from this book)

⁹ Wagner, Peter, C., *Strategies for Church Growth*, Regal Books, California, USA, 1989, pag. 3.

¹⁰ White, Ellen, G., *Spirit of Prophecy*, vol. II, Evangelism, Academy Enterprises, Inc., 6200, Academy Lane Harrah, Oklahoma 73045, USA, 1993, pag. 93.

Importanța educației creștine

În rândurile de mai jos nu ne-am propus să prezentăm un studiu elaborat cu privire la educație, în general, și la educația religioasă, în mod special. Am dorit însă să ne punem câteva întrebări mai înainte de a ne decide ce școală să urmărim sau spre ce fel de școală să îndreptăm pașii copiilor ori nepoților noștri. Interviuul a fost realizat cu prof. Victor Korniejczuk, doctor în educație, și soția sa, prof. Raquel Korniejczuk, doctor în educație, prorector al Universității Montemorelos, Mexic. Dialogul a avut loc la Stupini, pe 07 aprilie 2004, cu prilejul Convenției de Educație (05 – 08 aprilie 2004). Realizator: drd. Gili Bărbulescu; traducerea: drd. Laurențiu Ionescu – ITA, Cernica.

G.B.: Ce reprezintă educația pentru dumneavoastră ?

R.K.: Concepția mea despre educație este împletită cu credința mea. Pentru mine, a educa înseamnă a mântui. Dumnezeu este cel care a inventat educația înainte de crearea lumii și a conceput educația astfel încât omul să poată crește continuu. Prin intrarea păcatului în lume, rolul educației a constat în a reinstaura imaginea lui Dumnezeu în om.

V.K.: Pentru mine, educația este mai mult decât un plan de studiu, e mai mult decât o educație formală, pe care o primim la școală; într-un sens mai larg, este un proces care se întinde toată viața. Avem agenți educaționali care ne educă și ne influențează de când ne naștem și până când murim. Ca adventist de ziua a șaptea, cred că biserica trebuie și are o importanță foarte mare în acest domeniu și cred, de asemenea, că manualul de bază al educației noastre este Biblia.

G.B.: Înainte de 1989, nu au existat în România școli adventiste, în afara seminarului teologic. Astfel, marea majoritate a adulților de astăzi nu au beneficiat de studii în școli creștine. Părinții de astăzi se întreabă, uneori, care sunt avantajele educației creștine în comparație cu educația seculară ?

R.K.: Cel mai important avantaj ar fi acela că educația religioasă le formează elevilor o concepție de viață la unison cu a părinților și a bisericii – o concepție de viață care vine în continuarea credinței. Dacă vor studia științele, artele și celelalte materii pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, vor înțelege lumea din perspectiva luptei dintre bine și rău.

V.K.: Poate că unii se întreabă de ce avem nevoie de școli

adventiste și de ce nu-i lăsăm pe copiii noștri să studieze în școlile bune, de stat, și de ce biserica nu se ocupă doar de educația religioasă (ore de religie). Pe lângă faptul că este bine să transmitem copiilor o viziune coerentă despre lume și viață (cosmoviziune), să nu uităm că, în primii ani de școală (primară și gimnazială), elevii sunt într-o etapă a vieții lor când absorb informații fără să le proceseze, pentru că nu au încă o putere mare de discernământ. Însă foarte multe dintre materialele care se

Gili Bărbulescu
lect. univ. drd.

dr. Raquel și dr. Victor Korniejczuk

folosesc în această perioadă nu sunt conforme cu perspectiva biblică. Prin preluarea unor informații din științele biologice, din științele sociale sau din literatură, în mintea tinerilor apar dileme, lupte – copilul se întreabă cine are dreptate: mama sau învățătoarea? Pentru că elevii îi privesc pe profesorii lor ca pe niște persoane cu autoritate și în același timp vor să-și respecte și părinții, la un moment dat, va putea să apară neîncrederea că părinții lor nu știu atât de multe câte știu profesorii lor. Și aceste semințe ale îndoielii pot da fructele scepticismului. A avea un sistem propriu de educație îl ajută pe copil să nu treacă prin acest gen de probleme. Se va oferi, astfel, o educație unitară copiilor noștri.

G.B.: Care ar fi vârsta propice pentru începerea educației religioase ?

V.K.: Împreună cu soția mea, noi aderăm la ceea ce a fost relevant de către Dumnezeu: educația religioasă începe înainte de a se naște copilul. Începe cu pregătirea pe care viitoarea mamă o face pentru a transmite valorile sale religioase...

R.K.: Și mama, și tata trebuie să știe ce fel de educație trebuie să dea copiilor lor. Pentru că nu se poate să nu-ți educi copiii. Dacă vrei să le dai o educație religioasă, trebuie să fii pregătit pentru fiecare etapă a dezvoltării lor. Chiar de când sunt bebeluși, copiii pot învăța despre religie și despre Dumnezeu. Am probat lucrul acesta pe copiii noștri. Când pot urmări cu privirea un obiect, părinții se pot folosi de diverse lucruri din natură (flori, fructe etc.) pentru a le asocia cu imaginea de Creator a lui Dumnezeu.

De multe ori, noi ignorăm potențialul de învățare al bebelușilor. Între 8 – 10 luni, ei pot deja să asculte povestiri de 30 de secunde. Și așa se poate mări încet, încet durată... Să nu uităm că educația religioasă este o parte importantă a formării caracterului, începând chiar cu obiceiurile pe care copilul le dobândește din primul an de viață...

G.B.: Vă mulțumim !

EGW: „Lucrarea educației și lucrarea de mântuire sunt, în înțelesul cel mai înalt, una și aceeași; căci atât în educație, cât și în mântuire, 'nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos'. 'Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El'.” (Educație p. 23 – trad. V. Florescu)

Obiectivele proiectului:

- reunirea persoanelor care au diplomă de licență și/sau profesie în domeniul științelor socio-umane (pedagogie, psihologie, asistență socială, sociologie);
- alegerea numelui acestei asociații și înregistrarea ei oficială;
- alcătuirea unei baze de date necesare pentru transmiterea eficientă a informațiilor;
- facilitarea cunoașterii reciproce, elaborarea unor proiecte comune, facilitarea găsirii unor locuri de muncă, etc.

– programarea unor întâlniri anuale (congrese, simpozioane), în care să existe schimb de experiență, comunicări științifice, întâlniri cu specialiști străini, etc.

Perioada: 01 - 03 oct. 2004
 Locul desfășurării: Institutul Teologic Adventist, Cernica, jud. Ilfov.
 Persoană de contact și înscrieri:
 Gili Bărbulescu, lect. univ. drd.,
 Facultatea de Teologie – Asistență Socială, ITA, Cernica, Ilfov.
 tel. 0745.148.128 / email:
 barbulescu.gili@fx.ro sau secreta-

riat.apads@adventist.ro Începând cu ultima decadă a lunii iulie, veți găsi mai multe informații, dacă veți vizita pagina oficială a bisericii: www.adventist.ro

Reușita acestui proiect constă în interesul pe care îl manifestați dumneavoastră!

Împreună este mai bine decât singuri !

Obs: Proiectul se desfășoară sub egida Uniunii Române și va avea tot sprijinul organizațiilor similare adventiste din străinătate.

Moș Enache

– Nu este decât un păcătos oarecare, a declarat Edit.

– Ce te face să crezi asta? a întrebat-o Ana.

– Fumează din pipa aia veche și murdară.

Miroase de la o poștă. Și scuipă mereu pe unde îl apucă. L-am văzut eu.

Cele două prietene s-au apropiat de cocioaba dărăpănată a lui Moș Enache, pe care acesta și-o înjghebase în mod ilegal, la câțiva pași de drum. Îl puteau vedea pe bătrân stând lângă ușă, pe banca veche de lemn, fumându-și pipa îmbăcsită. Fața lui arăta ca o mască de piele tăbăcită, iar părul murdar îi acoperea neîngrijit fruntea și umerii.

Întrucât cele două fete fuseseră învățate să fie politicoase, l-au salutat cu timiditate.

– Bună ziua, domnule Enache! i-au spus ele când au trecut prin fața cocioabei.

– Hmm, mormăi el, scuipând peste buruienile de la picioarele sale.

– Vezi, nici maniere nu are, șopti Edit. Așa sunt păcătoșii, adăugă ea avizată.

Oamenii din sat îl numiseră pe bătrân Moș Enache. Nimeni nu știa prea multe despre bătrân, însă era și el un locuitor al acestei așezări, în care mai toți sătenii mergeau la Biserica Adventistă. Moș Enache ducea o viață destul de solitară – nu cerea mult de la oameni dar nici nu dădea ceva.

După ce l-au etichetat pe om drept un bătrân păcătos, Edit și Ana au ajuns la concluzia că trebuie să-l convertească. Auziseră că el le spusese unor băieți că nu există Dumnezeu. Fetele se întrebau cum poate fi convertit un om obișnuit, darămite un bătrân murdar, fumător, care scuipă și te privește ursuz.

Într-o zi, fetele i-au dus lui Moș Enache un buchet de margarete de câmp. El a mormăit ceva și le-a spus să le pună pe un butuc pe care își sprijinea de obicei picioarele. După o vreme, fetele au văzut că florile erau tot pe butuc. Se ofiliseră.

– Bătrânul ăsta păcătos nu merită nici un pic de atenție, a șoptit Ana înciudată.

În altă zi, tatăl Anei a spus acasă că Moș Enache e bolnav și că nu vrea să meargă la spital.

Mama a zis:

– Câteva surori de la adunare s-au gândit să-i ducă în fiecare zi, pe rând, o porție de mâncare caldă. Se pare că bietul bătrân nu are rude.

Ana i-a povestit lui Edit ultimele noutăți despre Moș Enache.

– Cred că este deja prea târziu ca să-l mai convertim. Probabil că va muri, a spus Edit cu melancolie. Dar ți-aduci aminte ce ne-a spus instructoroarea ieri – că Duhul Sfânt este cel care convertește? A mai spus că datoria noastră este să-i ajutăm pe oameni. Poate că am încercat să facem ce nu depinde de noi.

– Atunci cum să-l ajutăm pe bătrânul păcătos? s-a mirat Ana. Mi-e teamă să merg la el acasă. Oare de ce ar avea nevoie? Doar primește mâncare în fiecare zi.

– Poate că i-o fi frig. Are o sobă, dar dacă nu are lemne...

– Asta e. Hai să-i ducem mâine niște lemne, a sugerat Ana.

Chiar dacă nu au putut să-l convertească, fetele simțeau că trebuie să facă ceva pentru el.

Duminică dimineață, Moș Enache a surprins pe toată lumea când s-a așezat pe banca lui de lemn. Era palid și slăbit când fetele s-au apropiat de colibă.

– Am putea să vă aducem niște lemne pentru foc? l-a întrebat Edit.

– Cum ai spus? Nu te-aud, i-a răspuns răgușit bătrânul.

– Am venit să vă ajutăm să faceți focul, a spus tare Ana.

– A, da, sigur că da. Nu cred că mai am lemne pe aici, a spus Moș Enache.

Tocmai atunci, a venit și tatăl Anei. Fetele l-au rugat să taie câteva lemne, iar ele le-au cărat în casă și au aprins focul.

– Ei, asta mi s-a părut mai ușor decât să-l convertim, a comentat Edit. Cred că vom lăsa problema convertirii în mâna lui Dumnezeu, iar noi o să ne ocupăm de ajutor.

Cele două fete au râs, întorcându-se acasă la cină.

Traducere de Oana Pascu

Bonnie Walker

*Adventist Review,
mai 2004*

Ora familiei

– Citește Matei 25,35.36.40. Ce a spus Isus că trebuie să facem ca să-i ajutăm pe alții?

– Pavel a scris în Fapte 16,9-15.40 despre o femeie, pe nume Lidia. Cum ajută ea?

– Fă o listă cu nevoi din localitatea și biserica ta. Alege o situație în care familia ta ar putea ajuta. Poate fi nevoie doar să dați niște telefoane în fiecare săptămână, să trimiteți o ilustrată unei persoane care se simte singură sau să ajutați la repararea unui gard.

Un nou link la Sola Scriptura – www.devotional.ro

Din 20 iunie 2004, Institutul de Studii Biblice „Sola Scriptura” pune la dispoziție un nou link – www.devotional.ro – caracterizat drept un loc pentru minte și suflet. Puteți citi zilnic un gând inspirat din viața lui Isus Hristos, de la nașterea Sa miraculoasă până la înălțarea Sa la cer. Săptămânal, veți avea posibilitatea de a vă încărca un wallpaper pentru desktop. Mai mult decât atât, în fiecare lună, veți fi beneficiarii unui mesaj încurajator din partea lui Dumnezeu, însoțit de imagini și muzică. O dată la două luni, vă puteți îmbogăți spiritual cu un gând profund, prezentat printr-un grupaj de maxime și cugetări, însoțit de asemenea de imagini și muzică.

Vă așteptăm să vizitați
www.devotional.ro

(Oana Neagu / Sola Scriptura)

Mai sunt locuri în Tabăra de limba engleză

Vă reamintim că, datorită unui sponsor din străinătate, prețul pentru cea de-a doua ediție a Taberei de limba engleză și misiune (Young Adult Christian Leadership Conference) s-a redus de la 97 de euro la 50 de euro. În cazuri speciale, puteți apela la un sprijin financiar suplimentar (cu condiția ca toate celelalte criterii să fie îndeplinite).

Perioada: 1-15 august 2004
(două săptămâni).

Locul: Centrul de Tineret Moeciu de Sus (lângă Bran), așezat într-o zonă extrem de pitorească, oferă condiții excelente de cazare și masă.

Condiții de participare: Se pot înscrie studenți sau tineri cu

vârstă cuprinsă între 18-25 de ani, buni cunoscători ai limbii engleze, care doresc să-și exerseze cunoștințele de limbă și care sunt interesați de conducere și misiune.

Înscriere: Pentru înscriere, completați formularul publicat la adresa www.adventist.ro/Resurse/Tineret/Formular.htm și trimiteți-l pe mail la crislm25@yahoo.com; sau tineret@azs.ro ori la Fax 021 490 8570, Departamentul Tineret, Uniunea Română.

Cu: dr. Van Darnell, Health Educator, Science teacher (High School, California, USA).

Participanții vor primi gratuit o Biblie în limba engleză (The Good News Bible) și un material de studiu de 300 de pagini. Programul include: studiu biblic, închinare, muzică, excursii și activități în aer liber, părășie, exersarea limbii engleze, mărturisire pentru Dumnezeu și alte activități interesante. La înscriere, veți primi informații detaliate cu privire la program, echipament, transport etc.

Veniți să exersați și să vă îmbunătățiți cunoștințele de limbă engleză, dar și pentru a învăța mai multe despre:

- Vestea Bună cu privire la Dumnezeu, caracterul și conducerea Sa, în contextul marii lupte.
- Cum să prezinți și altora Vestea Bună într-un mod convingător.
- Cum să reprezinți Vestea Bună despre Dumnezeu prin slujirea altora.
- Care este rolul jucat de promovarea principiilor unui stil de viață sănătos în mărturia despre Dumnezeu.

(Cristian Modan / AARC)

Plantarea de noi biserici – pentru tineri și bătrâni

În Danemarca, au luat ființă două comunități adventiste – una pentru bătrâni și alta pentru tineri. Ingelis Jenses, instructor biblic în districtele Roskilde și Holbaek, și Hanna Grarup, dirigintele Școlii de Sabat în biserica Holbaek, au lucrat împreună cu un grup de persoane de vârsta a doua, cu scopul de a planta o nouă biserică în Jyderup, un orașel la vest de Holbaek.

Cu doi ani în urmă, câteva persoane s-au adunat în fiecare marți seara într-o locuință din Jyderup. O persoană neadventistă din acest grup și-a oferit locuința, pe care a amenajat-o pentru a fi potrivită desfășurării studiilor biblice. De asemenea, a cumpărat un pian nou și un copiator, pe care le-a pus la dispoziția membrilor grupului. Atât programul „New Start”, cât și alte programe, seminarii biblice din Apocalipsa și prezentări publice au atras mulți participanți, iar acum între 8 și 14 persoane se adună în fiecare lună pentru închinare. Acest grup a sărbătorit primul botez pe data de 5 iunie 2004.

Remix este o altă biserică înființată la nord-vest de Copenhaga, cu scopul de a-i atrage pe adolescenți. „Opt adolescenți L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal și vom continua să-i ajutăm să-L cunoască mai bine pe Isus. Ei nu au aparținut până acum nici unei biserici, de aceea cunosc foarte puțin despre creștinism”, a spus Tina Kjeldal, plantatoarea de biserici.

Fie tineri sau bătrâni, oamenii trăiesc același entuziasm atunci când îl găsesc pe Isus.

„Se realizează un simțământ deosebit de părtășie și solidaritate spirituală”, a spus Sven Hagen Jensen, secretarul Bisericii Adventiste din Danemarca.

(Peter Roennfeldt)

Studentii vând cărți în loc de burgeri

În timpul vacanței de vară, mii de studenți din întreaga lume se angajează temporar la firmele McDonald's sau KFC. Dar un număr de studenți din Biserica Adventistă, Diviziunea Trans-Europeană, au optat pentru a vinde cărți în loc de burgeri.

De mai mulți ani, biserica a folosit un program pentru ca tinerii să-și acopere o parte din taxele școlare prin colportajul din ușă în ușă, cu o serie de cărți atractive. În timpul acestei vacanțe, studenții sunt activi chiar și în zone îndepărtate, ca Islanda, vestul Norvegiei și estul Pakistanului. 35 de studenți au participat recent la un program de pregătire al Seminarului Adventist din Pakistan, unde Amjad Waryam și Sohail Rafi i-au învățat metode de vânzare de carte. Se așteaptă ca mulți dintre acești tineri să vândă cu succes cărți atractive de sănătate, cărți despre familie și creșterea copiilor.

Deja aproape 50 de studenți din Africa și India sunt activi în sudul Norvegiei. Urmând un program de publicații de două zile, la sfârșitul lunii mai, condus de John Arthur, directorul publicații al Diviziunii Trans-Europa. Anul trecut, acești studenți au vândut cărți în valoare de 750.000 de dolari. „În acest an, credem că această cifră va crește”, a spus Carlos Penhold, colportorul șef al studenților.

În a treia săptămână din iunie, pentru prima dată, zece studenți din Diviziunea Europa de Est vor participa la programul de colportaj din Norvegia. Ei vor vinde revista *Sunnhetsbladet*, o revistă de

sănătate, bine cunoscută, editată de Biserica Adventistă.

Studenții din țările sărace din întreaga lume sunt recunoscători pentru suportul pe care l-au primit, an de an, din partea publicului. Acești tineri au un câștig nu doar de natură financiară, ci și unul spiritual, pentru că acțiunea lor îi ajută pe oameni să învețe să se încreadă cu putere în Dumnezeu. În același timp, ei au ocazia să suplimenteze dieta publicului nu cu burgeri, ci cu hrană spirituală.

(John Arthur / ANN)

Școala Postliceală Sanitară AZȘ Brăila anunță organizarea admiterii pentru specialitatea **asistent medical generalist**. Școala funcționează în rețeaua învățământului de stat și are acreditarea Conferinței Generale. Se pune la dispoziție un internat de fete, cu 40 de locuri. Pentru dosarul de înscriere, sunt necesare următoarele documente:

- diplomă bacalaureat – copie și original
 - certificat de naștere și certificat de căsătorie (dacă e cazul) – copie și original
 - copie buletin (pagina cu fotografia și adresa)
 - adeverința de sănătate
- În vederea înscrierii, se pot trimite deja copiile după actele

mai sus amintite la adresa: Școala Sanitară „Dr. Luca”, Str. Independenței, nr. 238, Brăila (înscrierea oficială are loc pe 10 septembrie 2004). Pentru informații suplimentare – legate de taxe, documente etc. – contactați-ne la numerele de telefon: 0239-662611, 0741-079324, 0740-126398.

Romica Sârbu

Invitație

În perioada 6-9 septembrie 2004, sunteți invitați să participați la o Convenție specială pentru educației și învățătorii adventiști din România. Subiectele vor fi prezentate de un binecunoscut specialist în pedagogie și psihologie din SUA – Bob Egbert. Convenția se va desfășura la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București. Cheltuielile pentru cazare și masă vor fi suportate de către Uniunea Română, iar cheltuielile de deplasare de către participant.

Înscrierile se fac la Uniune, prin telefon 021.490.85.90/215, de luni până joi, între orele 8-16, și vineri, între orele 8-12.

Sunt invitați, de asemenea, viitorii educatori și învățători (în prezent elevi, studenți, absolvenți).

Gheorghe Modoran, director al Departamentului de Educație, Uniunea Română

Lucreția Rizea

S-a născută la 6 iunie 1941, în com. Bogdana, jud. Teleorman.

La vârsta de 16 ani, a primit botezul biblic în Biserica Adventistă. În anul 1962, s-a căsătorit cu Nicolae Rizea din com. Plosca, jud. Teleorman, fiind binecuvântați cu trei copii. În urma unui cancer cu evoluție rapidă, în mai puțin de doi ani a decedat.

Soție de prezbiter, mulți ani la rând, diaconesă devotată, avea un dar aparte – acela de a sluji celor săraci și în nevoi. În perioada de suferință, se roagă pentru prieteni, rude, vecini, arătând tuturor cât de mult îl iubește pe Isus. Pe cumnatul ei, generalul de armată Ion Rizea, l-a impresionat credința ei nezdruccinată în ciuda bolii și a suferinței sale fizice.

Adoarme în Domnul la data de 11 februarie 2004, cu speranța unei fericite învieri, la arătarea Domnului Hristos.

Adrian
Bocăneanu

președinte,
Uniunea Română

În așteptarea Noului Pământ – Ce facem cu acesta?

Dacă nu ne purtăm cum trebuie cu acest pământ, cine ni-l va da pe cel nou?

Gândirea adventistă cu privire la planeta atât de bogată și complexă, pe care o locuim împreună cu nenumărate alte forme de viață, este determinată de două evenimente: unul istoric, crearea pământului și a tot ce există pe el, și altul profetic, refacerea pământului la revenirea Domnului. Credința în creațiune, manifestată prin ascultarea de porunca Sabatului, generează o atitudine de admirație, respect și responsabilitate față de planetă și față de tot ce cuprinde ea, așa cum reiese din Geneza 2,15: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească”. Pe de altă parte, știm că omenirea a adus planeta noastră într-o stare foarte avansată, chiar ireversibilă, de uzură. Ca urmare, Dumnezeu S-a angajat că o va reface și credem că acest eveniment va avea loc în curând.

Între aceste două elemente există o tensiune care conduce la poziții opuse. Natura are încă un mare potențial de refacere, spun unii. Există o bogăție enormă de forme de viață, și omul este doar una dintre acestea. Trebuie să încetăm să tratăm natura în stil imperial – ca pe o colonie, ca pe o sursă de materiale pe care o exploatăm. Cei care privesc astfel natura fac eforturi și chiar sacrificii ca să micșoreze impactul lor negativ asupra naturii și se angajează în acțiuni de refacere a sistemelor naturale. Desigur, investind atât de mult în natură și având, cel mai adesea, o filosofie naturalistă, aceștia resping ideea intervenției escatologice a lui Dumnezeu pentru distrugerea / refacerea planetei.

Alții consideră că este prea târziu ca să mai fie șanse de redresare a pământului. În plus, omenirea nu dă semne că devine mai responsabilă și mai reținută,

ci consumă, cheltuie și distruge totul într-un mod mai rapid. Capacitatea naturii de a susține viața umană a fost depășită. Dacă Dumnezeu nu intervine la timp și nu creează o lume nouă, viața se va stinge. Pregătirea omenirii pentru revenirea Domnului este o sarcină mult mai importantă și mai urgentă decât angajarea în proiecte ecologice. Oricum, când Dumnezeu va reface totul, El nu va conserva și nu va utiliza nimic din lumea existentă. Atunci de ce să ne mai ocupăm de această lume când, oricum, nu ne va mai fi necesară? Nivelul maxim de interes ecologic, la care sunt dispuși să ajungă cei din această categorie, este utilizarea mai rezonabilă a resurselor naturii și diminuarea impactului negativ al civilizației asupra naturii.

Responsabilități îndelung neglijate

Departate de a reprezenta o agendă de dată recentă, preocupările pentru binele naturii, din care face parte și omul, sunt explicit prezente în Biblie. În perioada premergătoare Potopului, Dumnezeu a constatat că omul a ajuns o primejdie pentru planetă: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S-a mâhnit în inima Lui” (Gen. 7,7). Printr-un act radical, Dumnezeu a întrerupt ciclul abuzului omului asupra naturii și a asigurat un nou început.

În cadrul Celor Zece Porunci, cea de-a patra îl indică pe Dumnezeu ca unic autor al întregii naturi, atât animate, cât și neanimate („Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele” – Exod 20,11) și proclamă Sabatul ca fiind planul divin de protecție al întregii naturi împotriva tiraniei materialismului („Să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu,

nici fiul tău, ... nici vita ta” (vers. 10). O formulă aproape identică revine în Apoc. 14,6. În plus, față de odihna din ciclul săptămânal, oamenii, animalele și pământurile au fost prevăzute cu un ciclu de ani sabatici – o instituție excepțională, dar probabil neaplicată vreodată în mod consecvent (Exod 23,10-13; Lev. 25,1-13).

Cartea lui Iona se încheie (cel puțin în traducere românească) cu o expresie izbitoare a harului salvator al lui Dumnezeu, care include și animalele. De fapt, aici Dumnezeu găsește singurul punct de convergență cu ciudatul profet. „Ție îți este milă de curcubețele acesta, care nu te-a costat nici o trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, ... în afară de o mulțime de vite!” (Iona 4,10.11).

Dacă pe Dumnezeu îl interesează pământurile și apele, plantele și animalele, dacă El acționează pentru binele și pentru salvarea lor, nici nu intră în discuție ce noi am putea să nu-i urmăm exemplul. De aceea, înțeleptul spune: „Cel neprihănit se îndură de vite”. Refacerea naturii și a sistemului de susținere a vieții constituie o misiune profetică pentru poporul lui Dumnezeu: „Vei fi numit ... Cel ce face țara cu puțință de locuit” (Is. 58,12). Eliberarea naturii de consecințele păcatului omului constituie un motiv în plus al năzuinței creștinului după împlinirea mântuirii: „De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui care a supus-o – cu nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slo-

bozenia slavei copiilor lui Dumnezeu" (Rom. 8,19-21).

În contextul Apocalipsei, între păcatele strigătoare la cer ale Babilonului este menționată iar și iar risipa (Apoc. 18), iar judecata lui Dumnezeu este revărsată peste „cei ce prăpădesc pământul” (cap. 11,18). (Este interesant că, în mai multe împrejurări, Ellen White a condamnat risipa, atât în cadrul familiei, cât și în cadrul instituțiilor noastre. – 5 T, pag. 424; *Lucrarea Misionară Medicală*, pag. 239)

Faptul că viața devine din ce în ce mai problematică și mai puternic marcată de cultura consumerismului și a competiției nu justifică ignorarea aspectelor ecologice ale existenței individuale și colective. Dimpotrivă, suntem chemați să dezvoltăm o relație corectă, de protecție și refacere, cu natura creată de Dumnezeu, refuzând chiar cu sacrificiu orice exces, neglijența și exploatarea distructivă a creației. Felul în care un credincios adventist își cultivă pământul sau lucrează cu animalele, alegerea hranei, utilizarea surselor de apă și de energie, felul în care îndepărtează reziduurile, profesia pe care o alege, tehnologia pe care o utilizează, și o multime de alte aspecte ale vieții de zi cu zi îl așază în categoria profetică a celor care fac pământul „cu puțință de locuit” sau în clasa condamnată a celor ce „prăpădesc pământul”. Diferența are consecințe veșnice.

Semne încurajatoare

Programele de formare a tineretului adventist de vârste diferite dau tot mai multă atenție înțelegerii și practicilor ecologice dintr-o perspectivă biblică. Tinerii angajați în proiecte TinSerV își modelează propria conduită și educă societatea. Emisiunile noastre de radio și televiziune promovează o gândire și o practică responsabilă cu privire la natură și la resursele ei. Dar este încă foarte mult de învățat, de exersat, de aplicat.

Din fericire, nu suntem singuri. Preocupările autentice pentru natură constituie un teren de întâlnire cu persoane care au o conștiință sensibilă față de valori

superioare și care sunt gata să facă schimbări neconvenabile pe plan personal atunci când recunosc o cauză mai înaltă. Nu sunt acestea exact atitudinile care permit unei persoane să răspundă mesajului lui Dumnezeu pentru timpul nostru?

Perspective escatologice

Profeția biblică anunță un timp în care structuri fundamentale pentru civilizația modernă de tip occidental vor căuta să-i elimine pe cei care ascultă de o instanță superioară (Apoc. 13,16.17). Pericolul de a nu putea vinde și cumpăra nu însemna aproape nimic pentru majoritatea populației lumii, din antichitate până cu puțin timp în urmă. Dar cei care se conformează fără discernământ civilizației de consum vor găsi viața absolut imposibilă, fără a vinde și a cumpăra. Adoptarea, din proprie inițiativă, a unui stil de viață mai simplu, frugal, cu legături directe cu natura, va face ca această amenințare să nu fie atât de gravă, în același fel în care, pe o scară mai mică, păzirea Sabatului în timpul comunismului, cu limitările pe care le-a adus, ne-a pregătit pentru piața liberă a muncii care favorizează inițiativa și responsabilitatea.

Dar există o perspectivă și mai amplă. Potrivit înțelegerii noastre profetice, restrângerea drastică a libertăților care va precede revenirea Domnului va fi determinată de o criză globală a omenirii. Foarte probabil una dintre componentele acestor convulsii internaționale va fi de natură ecologică. Dacă va fi așa, impunerea de restricții severe asupra libertăților civile și religioase va fi fundamentată pe considerente legate de natură și supraviețuire. S-ar putea ca o asemenea abordare să ne surprindă nepregătiți să ne angajăm într-un dialog de importanță critică. Noi ne-am axat pe o abordare dintr-o perspectivă teologică sau a libertății religioase.

Experiența discursului și a practicii ecologice nu se dobândește cu ușurință. Avem mult de învățat, de exersat, de schimbat.

Dimpotrivă, atunci când această experiență este dezvoltată și,

treptat, treptat, recunoscută social, vom avea un avantaj semnificativ în conflictul în centrul căruia ne vom afla fără voie. Anumite practici adventiste au o mare valoare din perspectivă ecologică. Abstenența de la fumat este un exemplu notabil. Resurse agricole valoroase sunt irosite într-o industrie veroasă, care nu susține viața, ci boala și moartea. Vegetarianismul este incomparabil superior din punct de vedere al protecției mediului și al utilizării raționale a resurselor. Un lanț de producție global, care să susțină consumul în exces de produse de origine animală în țările bogate, ocupă în mod neeconomic suprafețele agricole ale țărilor în curs de dezvoltare, duce la distrugerea rapidă a junglelor și la degradarea ireversibilă a terenurilor agricole, contribuie substanțial la emisia de dioxid de carbon care generează efectul de seră.

Dar este nevoie să mergem mai departe, pentru că avem motivația cea mai profundă care există pentru o conduită respectuoasă și protectivă față de mediu. Teologia creației și perspectiva profetică a apropiatei reveniri a Domnului constituie spațiul sacru în care să trăim ca înaintea lui Dumnezeu: „Iată ce vreau să spun, fraților: de acum, vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta pentru ca cei care au neveste, să fie ca și cum n-ar avea; cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece” (1 Cor. 7,29-31).

„De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte? Uitați-vă la păsările cerului... Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc cîinii de pe câmp... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6,25-33).

Aventura unei chemări. Oscilând între o prezentare cu direcție spirituală și una detaliată, în care prezența nevăzută a lui Dumnezeu în viața aleșilor Lui lasă urme vizibile, Apostol Chelbegeanu descrie cu multă vervă și delicatețe experiența dezrădăcinării și plantării lui într-o biserică ce n-a fost deloc tandră și părtinitoare cu el.

**90.000
Lei**

**45.000
Lei**

Călătorie cu Fratele mai mare. Micii școlari cu priviri iscoditoare sunt mereu doritori să pășească pe tărâmul miraculos al poveștilor. Vă propunem o colecție de povestiri vii, atrăgătoare și pline de tâlc.

**40.000
Lei**

Desăvârșirea creștină. Pentru acela care cunoaște Biblia, desăvârșirea creștină este, înainte de orice, îndemnul de a trăi religia lui Hristos, cu toată smerenia, în iubire de Dumnezeu și de aproapele. Perfectibilitatea este prin excelență privilegiul omului. În toate domeniile, fiecare încearcă să se autodepășească pentru a atinge ceea ce el consideră a fi perfecțiunea în domeniul său de activitate. De ce n-ar fi la fel și în viața spirituală a oricărui om? Iată ce a vrut să scoată în evidență autorul cărții *Desăvârșirea creștină* atunci când s-a referit la învățătura *Bibliei*.

